

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

1

התובע:

גדי זמיר

ע"י ב"כ עו"ד ליטל קוזקוב מטעם הסיוע המשפטי

נגד

הנתבעת:

שחף זמיר

ע"י ב"כ עו"ד רפי שדמי ועו"ד סיוון שמר

פסק דין

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

1. לפני תובענה להשבת שני קטינים בני 5 ו-8 לארה"ב בהתאם לחוק אמנות האג (החזרת ילדים חטופים), תשנ"א-1991.

א. רקע עובדתי ועיקרי ההליכים המשפטיים

2. שני הצדדים הינם בעלי אזרחות כפולה ישראלית ואמריקאית.
3. הצדדים הכירו בשנת 1998 ונישאו בשנת 1999 בנישואים אזרחיים בניו יורק בארה"ב.
4. בשנת 2004 נישאו הצדדים כדמו"י במהלך חופשה בישראל.
5. ביום 10.8.2007 נולד בנם הקטין שון בארה"ב. כיום בן 8 וחצי.
6. אין מחלוקת כי במשך שנים ארוכות מרכז החיים של שני הצדדים הינו בארה"ב. למעט שנה אחת (3/2010-3/2011) בה התגוררו בישראל ולאחר מכן שבו להתגורר בארה"ב. אין מחלוקת כי משנת 2011 לא היו הצדדים וילדיהם בישראל.
7. ביום 9.8.2010 נולד בנם הקטין ניב בישראל. כיום בן 5 וחצי.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
8. שני הקטינים בעלי אזרחות אמריקאית וישראלית.
9. עד למועד ההרחקה מארה"ב חיו הצדדים והקטינים בארה"ב.
10. **בחודש 12/2014** נחתמו על ידי האב מספר מסמכים בקונסוליה הישראלית לרבות מסמך
המאשר רישום הילדים למסגרות חינוכיות בישראל ומאשר לאם לקבל החלטות רפואיות לבדה
בישראל ומסמך המאשר מעבר הילדים לישראל עם האם. בין הצדדים מחלוקת עזה על נפקות
מסמכים אלה והיא תידון ותוכרע בהמשך.
11. **מספר ימים טרם ההרחקה בסוף חודש 2/2015** ארע אירוע אלימות בין הצדדים כאשר האם
טוענת כי האב גילה אלימות קשה כלפיה, ואילו האב טוען כי האם נהגה באופן לא הולם וחמור
כלפי הבן שון.
12. האם פנתה חד צדדית לסוכנות נסיעות והקדימה את כרטיסי הטיסה שהוזמנו לחודש 6/2016
ליום 4.3.16.
13. **ביום 4.3.16 לקחה האם את הקטינים לישראל.** האם הותירה את רכבם של הצדדים
והמפתחות בו ושלחה הודעת טקסט בשדה התעופה לאימו של התובע ובה בישרה לה כי היא
לקחה את הילדים והם נמצאים במטוס בדרכם לישראל.
14. **ביום 6.5.15** הגישה האם 2 תביעות לבית המשפט לענייני משפחה:
תביעה למשמורת הקטינים בתמ"ש 10945-05-15.
תביעה למינויה כאפוטרופא בלעדית לקטינים לקבלת טיפול פסיכולוגי בא"פ 11003-05-15.
15. **ביום 28.7.15** הגישה האם תביעה למזונות הקטינים בתמ"ש 55852-07-15.
16. אין מחלוקת כי לא הוגשו כתבי הגנה בתביעות. בין הצדדים מחלוקת האם בוצעה מסירה כדין
של כתבי התביעה.
17. **ביום 3.8.15** מונתה האם כאפוטר' זמנית לקבלת החלטות עבור טיפול פסיכולוגי לקטינים,
בנימוקי החלטתי שם. כן הוזמן תסקיר למתן המלצות בעניין זה.
- 34
- 35
- 36
- 37

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

- 1
- 2 18. **ביום 19.8.15** הוגש לבית משפט זה במסגרת ההליך המקביל (תמ"ש 10945-05-15) **הודעה**
- 3 **מטעם הרשות המרכזית בישראל לענין אמנת האג (חטיפת ילדים)**, כי בוצעה הרכקה שלא
- 4 כדין של הקטינים מארה"ב.
- 5
- 6 19. **כעבור חודשיים ביום 29.10.15** הוגשה הודעה על ידי עו"ד ורדה אפרת, אשר בכותרתה צוין כי
- 7 היא מייצגת את המבקש מטעם הסיוע המשפטי והתבקשה להגיש תביעה לפי אמנת האג.
- 8
- 9 20. **ביום 1.12.15** ניתנו **עיקובי יציאה כנגד שני הקטינים לבקשת האם** שבהמשך הורחבו לשני
- 10 **הדרכונים הישראלי והאמריקאי**. עיקובי יציאה אלה עודם תקפים.
- 11
- 12 21. **ביום 6.12.15** ניתנו פסקי דין בהעדר הגנה בתביעות שהגישה האם למשמורת (תמ"ש 10945-05-15) ולמזונות (תמ"ש 55852-07-15). לגבי התביעה לאפו"ט בלעדית (א"פ 11003-05-15)
- 13 הוריתי על המתנה להגשת תסקיר. בהמשך הגיש האב בחודש 2/2016 בקשה לביטול פסקי הדין,
- 14 לגביה קבעתי כי היא תדון לאחר הכרעה בהליך זה.
- 15
- 16
- 17 22. **ביום 28.1.16** הגיש האב תביעה זו על פי חוק אמנת האג (החזרת ילדים חטופים), **תשנ"א-**
- 18 **1991 וביקש להורות על השבת הקטינים לארה"ב.**
- 19
- 20 23. **ביום 9.2.16** התקיים דיון ראשון לגופו של עניין בתובענה לאחר שהאם הגישה כתב הגנה ביום
- 21 8.2.16. בתום דיון זה נקבע התיק להוכחות קרובות ליום 29.2.16.
- 22
- 23 24. **ביום 29.2.16 וביום 7.3.16** התקיימו **דיוני ההוכחות בתיק.**
- 24
- 25 25. עם תום דיוני ההוכחות נעשה ניסיון להביא את הצדדים לידי הסכמות.
- 26
- 27 26. **ביום 10.3.16** התקיים דיון שנועד לשם קידום הסכמות שבסופו הגיעו הצדדים להסכמות
- 28 זמניות שקיבלו תוקף של החלטה. לאור כך הושהתה לבקשת הצדדים הגשת הסיכומים.
- 29
- 30
- 31 27. **הסכמות הצדדים וב"כ מיום 10.3.16 שקיבלו תוקף של החלטה היו:**
- 32
- 33 **"הגענו להסכמות הזמניות הבאות ונבקש כי ביהמ"ש ייתן להן תוקף של**
- 34 **החלטה:**
- 35
- 36 1. **אין בהסכמות אלה כדי לפגוע בטענה מטענות הצדדים, ככל שיהיה צורך**
- 37 **שביהמ"ש יכריע לפי אמנת האג.**

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36

2. ניתנת אורכה עד ל- 23.3.16 על מנת לגבש עקרונות מוסכמים.

3. האב יוכל לראות את הקטינים בתיאום מראש עם האם ולהגיע למסגרות החינוך של הקטינים (בתיאום מראש עם האם ועם צוות בית הספר).

4. בנוסף האב יוכל לתאם פגישה עם הפסיכולוג של שון.

5. מוסכם כי המפגש הראשון עם הקטינים יהיה בבית האם ביום שישי הקרוב. לאחר מכן, יקבעו מפגשים נוספים קרובים. כאשר מוסכם כי האב יראה אותם בשבוע בין ה- 13 ל- 19 למרץ לפחות פעמיים בתיאום מראש. כן ייקבע מפגש לראשית שבוע הבא בין הסבתא, אמו של האב, ובין הקטינים.

6. מוסכם כי צו המניעה שהוצא כנגד האב – בטל.

7. מוסכם כי תוגש על ידי ב"כ הנתבעת בקשה מוסכמת לבית משפט המחוזי על מנת שתינתן אורכה עד יום 27.3.16 להגשת תשובה לבר"ע שהגיש האב."

28. מספר ימים לאחר מכן הגישה האם ביום 15.3.16 "בקשה דחופה להתערבות ופיקוח יחידת הסיוע ו/או רשויות הרווחה" וכן "בקשה דחופה לקבלת חוות דעת מומחים והפנייה לבדיקת מסוגלות הורית".

29. ביום 22.3.16 הוגש תסקיר בתיק האפו"ט (11003-05-15) אשר המליץ על השארת סמכויות האפוטרופסות אצל שני ההורים ולא מתן סמכויות בלעדיות לאם.

30. האב מצידו הגיש ביום 27.3.16 "בקשה דחופה להורות על סיכומים ומתן פסק דין".

31. ביום 27.3.16 התקיים דיון בו נדונו הבקשות התלויות ועומדות באריכות.

32. ביום 29.3.16 הכרעתי בבקשות התלויות ועומדות, בנימוקי החלטתי שם, והוריתי על דחיית בקשותיה של האם ועל מועדים עדכניים להגשת סיכומים מטעם הצדדים.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

- 1
2
3 **33. ביום 14.4.16 נקבעו על ידי הסדרי שהות בין האב לקטינים בתקופת ההליך:**
4 האב יאסוף את הקטינים בימים א' ו-ג' מהמסגרת החינוכית וישיבם לבית האם בשעה 20:30.
5 סופ"ש: החל מסופ"ש 6.5.16 יהיו ההסדרים הבאים: כל סופ"ש שני (החל מיום 6.5.16) יהיה
6 האב עם הקטינים ללא לינה באופן הבא: שישי מתום המסגרת החינוכית ועד לשעה 21:00,
7 שבת משעה 10:00-18:00. סופ"ש שלאחר מכן יהיו הקטינים עם האם כל סוף השבוע.
8
9 **34. סיכומי ב"כ האב הוגשו ביום 13.4.16. סיכומי ב"כ האם הוגשו מיד לאחר תום פגרת הפסח**
10 **ביום 3.5.16. כעת ולאחר כל זאת ניתן פסק הדין.**
11
12 **35. בטרם הכרעה – עם תום הליך ההוכחות נעשו על ידי מאמצים להביא את הצדדים לידי הסכמה.**
13 בתחילה הגיעו הצדדים להסכמות ראויות כמפורט בפרוט' הדיון מיום 10.3.16. אולם לאחר
14 מכן הדבר כשל. קיוויתי כי לטובת הצדדים ובפרט לטובת הקטינים ניתן יהיה להביא את
15 הצדדים להסכמה. אולם אין בית המשפט יכול לעשות את "עבודת הצדדים במקומם", וכאשר
16 התברר כי ההסכמה איננה מבשילה ניתנו הוראות להגשת הסיכומים וכעת ניתן פסק הדין.
17 על חשיבות הבאת הצדדים להסכמה בתיקי אמנת האג, ראו: עמ"ש 17278-07-11 פלוני נ'
18 פלונית סעיף 8, סעיף 11 לפסק דינו של כב' השופט שנלר (2.4.2012).
19
20 **ב. טענות הצדדים**
21
22 **טענות האב**
23
24 **36. האב טוען כי יש להורות על השבת הקטינים לארצה"ב וכי מתקיימים כל התנאים להשבתם**
25 **בהתאם לתנאי האמנה.**
26
27 **37. האב טוען כי החל מחודש 11/2014 החלה האם לדרוש ממנו להעתיק את מקום המגורים**
28 **לישראל אולם הוא סירב לכך. האב טוען כי האם נקטה במניפולציות שונות והייתה אלימה**
29 **לעניי הקטינים וכלפיהם. האב חשש מתגובתה ולכן הסכים בחודש 12/2014 לתתם על**
30 **מסמכים שונים בפני הקונסוליה הישראלית, אך טוען כי התנה את הסכמתו כי הדבר יישקל**
31 **לאחר חופשה בישראל בחודשי הקיץ.**
32
33 **38. האב טוען כי ביום 4.3.16 האם במהלך חד צדדי מתוכנן היטב ומאחורי גבו הרחיקה את**
34 **הקטינים שלא כדין לישראל, וכי דין הרחקה זו הינה חטיפה על פי האמנה.**
35

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית מורר

- 1
- 2
- 3 39. האב טוען כי מרכז החיים והמשפחה של הקטינים היה בארה"ב וכי כל חייהם והמסגרות
- 4 החינוכיות שלהם בארה"ב עד למועד הרכקתם שלא כדין.
- 5
- 6 40. האב טוען כי לא התקיימו החריגים הקבועים באמנה לצורך השארת הקטינים בישראל.
- 7
- 8
- 9 41. האב טוען כי לא הסכים למעבר הקטינים לישראל ויש בהתנהגות האם על מנת להראות כי
- 10 מדובר היה במעשה מתוכנן היטב מאחורי גבו וללא ידיעתו, וכן כי הביא שלל ראיות המעידות
- 11 על אי הסכמתו להרחקה.
- 12
- 13 42. האב טוען כי לא השלים עם מעבר הקטינים לישראל ועד למועד בו הוגשה התביעה לפי האמנה
- 14 היה עסוק כל כולו בהליכים משפטיים בארה"ב בעניינם של הקטינים וכן בסיוע מול הרשויות
- 15 בארה"ב בכך שמדובר בחטיפה ובקשה כי יסייעו לו להשבת הקטינים לארה"ב, וכן כי הביא
- 16 שלל ראיות המעידות כי לא רק שלא השלים עם המצב אלא פעל להשיב את המצב לקדמותו.
- 17
- 18 43. האב טוען כי ממועד ההרחקה האם מונעת ממנו קשר תקין עם הקטינים וניתקה אותם ממנו
- 19 בהחלטה חד צדדית.
- 20
- 21 44. האב טוען כי הקטינים הינם כל עולמו וכי ההורה המזיק להם היא האם וכי לא מתקיים החריג
- 22 הקבוע באמנה כי השבתם לארה"ב תגרום להם נזק. האב טוען כי עם השבת הקטינים לארה"ב
- 23 יוכל לדאוג לכל רווחתם וטובתם וכי טענות האם לגבי התנאים בארה"ב נגרמו בשל התנהגותה
- 24 של האם וכי אין בהם ממש.
- 25
- 26 45. האב עותר לקבלת תביעתו והשבת הקטינים לארה"ב, וחיוב האם בהוצאות משפטיות.
- 27
- 28 **טענות האם**
- 29
- 30 46. האם טוענת כי התביעה נעדרת עילה וכי בית המשפט בארה"ב קבע כי לו סמכות עניינית לדון
- 31 בתביעה לפי אמנת האג.
- 32
- 33 47. בנוסף טוענת האם כי גם אם יימצא בית המשפט כי ההרחקה הייתה שלא כדין, הרי שהתקיימו
- 34 החריגים באמנה המורים כי אין מקום להשבת הקטינים.
- 35
- 36

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית מורר

- 1
 - 2
 - 3
 - 4
 - 5
 - 6
 - 7
 - 8
 - 9
 - 10
 - 11
 - 12
 - 13
 - 14
 - 15
 - 16
 - 17
 - 18
 - 19
 - 20
 - 21
 - 22
 - 23
 - 24
 - 25
 - 26
 - 27
 - 28
 - 29
 - 30
 - 31
 - 32
 - 33
 - 34
 - 35
 - 36
 - 37
48. האם טוענת כי האב אדם אלים אשר תביעה זו הינה תולדה של התנהגותו הקשה כלפיה וכחלק ממאבקו בה ולא כחלק מראייתו את טובת הקטינים. האם טוענת כי בעטיה של התנהגותו האלימה של האב לא נותרה לה ברירה אלא להמלט מארה"ב עם הילדים.
49. האם טוענת כי האב הסכים למעברה עם הקטינים לישראל וחתם על מספר מסמכים בקונסוליה המעידים על הסכמה זו והראיה אף נרכשו כרטיסי טיסה לישראל לה ולקטינים בלבד.
50. האם טוענת כי לאחר המעבר לישראל האב השלים עם המעבר שלח לה ולקטינים את "ברכת הדרך" בזמן אמת ואף שלח לקטינים את מיטלטליהם וכי כל התנהגותו בשנה עד שהוגשה התביעה מעידה כי השלים עם המעבר.
51. האם טוענת כי התביעה הוגשה בשיהוי ניכר כאשר הקטינים שוהים בישראל קרוב לשנה והתערו בה וכי מצבם של הקטינים בישראל מצויין.
52. האם טוענת כי מדובר למעשה גם בתביעה תיאורטית מאחר וכנגד האב הוצאו צווי עיכוב יציאה מן הארץ מישראל וכי האב מצוי בהליכי פשיטת רגל בארה"ב וכי עזב את בית המגורים השכור של הצדדים כך שאין לו גם מקום מגורים קבוע לשכן בו את הקטינים.
53. האם טוענת כי השבת הקטינים לארה"ב תגרום להם נזק חמור ותעמיד אותם במצב בלתי נסבל.
54. האם טוענת כי הנתק בין האב והקטינים הוא בעטיו של האב וכי היא מצידה עודדה את הקשר ותמכה בקטינים שיהיו עימו ועם משפחתו המורחבת בקשר.
55. האם עותרת לדחיית התביעה, השארת הקטינים בישראל וחיוב האב בהוצאות משפט ניכרות.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

ג. דיון והכרעה

56. טרם דיון והכרעה לגופן של טענות יש לשרטט את גבולות הפלוגתאות והמוסכמות בין הצדדים על מנת לבחון את הנושאים הדורשים הכרעה משפטית.

57. בחינת מלוא כתבי הטענות של הצדדים בהליך זה מעלה כי אין מחלוקת בין הצדדים בנושאים הבאים: כי מקום המגורים הקבוע של הקטינים היה בארה"ב, כי בעת הרחקתם של הקטינים לישראל היו לשני ההורים זכויות וחובות שוות כלפיהם (איש מהצדדים לא העלה כל טענה אחרת באף שלב של ההליך) וכי עצם הרחקה גרמה לניתוק של הקשר בין האב לקטינים, קרי הפרה של זכויותיו של האב כלפיהם (הסכמת הצדדים בעניין זה אינה בהתייחס לטענות הצדדים לקשר שלאחר מעשה ההרחקה). בהתאם לכך ובנושאים אלה אין צורך בהכרעה משפטית נוספת.

58. הפלוגתאות בין הצדדים הדורשות הכרעה:

- האם עצם ההרחקה של הקטינים על ידי האם הייתה שלא כדין.
- האם התקיימו חריגים על פי האמנה (חריג ההסכמה, חריג ההשלמה, חריג החשש החמור) ועל כן אין להורות על השבת הקטינים לארה"ב.
- האם חל שיהוי בהגשת התביעה על ידי האב.

ג.(1). האם עצם ההרחקה של הקטינים על ידי האם הייתה שלא כדין?

59. האב טוען כי האם הרחיקה את הילדים שלא כדין ומאחורי גבו וכי נודע לו רק בדיעבד על מעשה ההרחקה ועל כן כי מדובר בהרחקה שלא כדין.

60. האם טוענת כי נמלטה על נפשה בשל אלימותו של האב ועל כן אין לראות בכך הרחקה שלא כדין אלא צורך חיוני ודאגתה לשלומה ולשלום ילדיה.

61. בחינת טענות הצדדים וראיותיהם מעלה כי ההרחקה של הקטינים על ידי האם הייתה שלא כדין, כפי שיפורט להלן.

62. בחינת הראיות על פני ציר הזמן מעלה כי מדובר בהרחקה של הקטינים ללא ידיעתו של האב. תוצאה של מעשה שתוכנן על ידי האם חד צדדית תוך קביעת עובדות בשטח.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

- 1
- 2
- 3 63. שילובן של הראיות יחדיו יוצר מארג ראיתי המוכיח את טענות האב בדבר הרחקת הקטינים
- 4 שלא כדין.
- 5
- 6 64. בחינת מארג הראיות מעלה כי מדובר היה בהכנה מבעוד מועד של האם למעשה ההרחקה
- 7 ופעולה חד צדדית מאחורי גבו של האב ללא ידיעתו וללא הסכמתו, וזאת באופן מכוון.
- 8
- 9 65. בחינת מכלול הראיות השתלבותן זו בזו והצטברותן מעלה כי האם הרחיקה את הקטינים שלא
- 10 כדין. עובדה זו מוכחת הן מהראיות שהביא האב והן מהראיות שהובאו על ידי האם עצמה.
- 11
- 12 66. להשלמת התמונה יצויין עוד כי האם טענה בכתב ההגנה כי חלק נכבד מהראיות הושגו שלא
- 13 כדין על ידי התובע ואין ליתן להן משקל, אולם בסיכומיה זנחה טענה זו. ללא הסבר בחרה האם
- 14 גם שלא להתייחס לראיות רבות שהובאו על ידי התובע (למעט התכתובות שבין הצדדים בינם
- 15 לבין עצמם).
- 16
- 17 67. להלן יפורטו הראיות והנסיבות שהובאו בהליך המוכיחות כי מדובר היה בהרחקה שאינה
- 18 כדין.
- 19
- 20 68. חתימת המסמכים על ידי האב בקונסוליה הישראלית - בחודש 12/2014 נחתמו על ידי האב
- 21 בפני הקונסוליה הישראלית מסמכים המעידים לטענת האם על כך שהוצאת הקטינים בהמשך
- 22 הייתה על דעתו והסכמתו (צורפו כנספח ב' לכתב ההגנה של האם):
- 23 מסמך מיום 24.12.14 ובו חותם האב כי: "מאשר/ת בזה את הסכמתי כי ילדי/י ייסעו לישראל
- 24 לצורך מגורים בישראל ביחד עם אמם/אביהם" לאחר מכן פורטו פרטיהם המזהים של
- 25 הקטינים. המסמך נועד על מנת שהאם תוכל לקבל סיוע מהמשרד לקליטת עליה.
- 26 תצהיר של האב מיום 24.12.14 ובו הוא מצהיר: "אני מצהיר בזאת שאני לא עובד ולא שולח
- 27 כסף לישראל, לאשתי וילדיים".
- 28 ייפוי כוח של האב מיום 24.12.14 לאם ובו הוא מייפה את כוחה של האם: "לטיפול והחלטות
- 29 לגבי הילדים שון וניב זמיר בכל הקשור לרפואה", וכן: "לטיפול והחלטות לגבי הילדים שון
- 30 וניב בכל הקשור לרישום לגנים ובתי ספר".
- 31
- 32 69. האב טוען כי המסמכים בפני הקונסוליה נחתמו בלחצה של האם וכי לא היה מדובר באותה
- 33 העת על תוכנית קונקרטיית למעבר אלא לכל היותר בתכנונים מקדימים ובדיקה של האפשרות
- 34 למעבר של קבע. האם לעומת זאת טוענת כי יש לייחס למסמכים אלה את משקלם המלא
- 35 ולראות בהם הוכחה ניצחת להסכמה מודעת ומוקדמת של האב לעזיבת הקטינים את ארצ"ב
- 36 יחד עימה.
- 37

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית מורר

1

2 70. לאחר בחינת הראיות ושמיעת עדות הצדדים בעניין זה אני דוחה את טענות האם בעניין זה.
3 אין בכוחם של המסמכים בפני הקונסוליה לשנות את מלוא מארג הראיות שנפרש בפניי
4 בהליך זה. לו היה מדובר בראיות יחידות ובודדות שהיו מצטרפות לראיות אחרות המעידות
5 על הסכמה ניתן היה לייחס להן את המשקל המלא שמבוקש על ידי האם. אולם יש לבחון את
6 רצף הזמנים ואת שאר הראיות שהתגלו במסגרת ההליך.

7

8 71. האב נחקר בעניין חתימתו על המסמכים בקונסוליה ותשובותיו מתיישבות עם הראיות
9 הפוזיטיביות שהוצגו – אכן מדובר במסמכים סטנדרטיים שנחתמו חודשים לפני ההרחקה,
10 לקטינים היו כרטיסים הלוך ושוב, הוצאת הדרכון לבן שון הייתה ללא הסכמתו ומאחורי גבו
11 (פרוט' מיום 29.2.16, עמ' 25, שורות 7-18). האם לא התמודדה עם כל הראיות שהובאו מטעמה
12 כי בסופו של יום ההרחקה הייתה שלא כדין וללא ידיעתו של האב, וכי הדבר עומד בסתירה
13 מוחלטת לטענתה כי המסמכים בקונסוליה היוו הוכחה להסכמה מודעת ומראש של האב
14 למעבר לישראל.

15

16 72. מהראיות שהתבררו בהליך עולה כי המסמכים נחתמו בחודש 12/2014, עם זאת כרטיסי
17 הטיסה שנקנו באותו המועד היו "הלוך ושוב" ולא לכיוון אחד. עזיבת האם והקטינים הייתה
18 רק חודשים לאחר מכן בראשית חודש 3/2015. לו היה מדובר בהסכמה פשוטה וברורה של האב
19 לא הייתה נדרשת האם ליציאה חפוזה חד צדדית והקדמת כרטיסי הטיסה ללא ידיעתו של
20 האב. צירוף כל הראיות שהוצגו בהליך, כפי שיפורט להלן, מעלה כי היה מדובר לכל היותר
21 בהכנות מקדימות למעבר שלא הושלמו ולא שוכללו להסכמה ליציאת קבע, ולא ניתן רק על פי
22 המסמכים הללו, ובהתעלם מכל שלל הראיות הרב שהוצגו להכשיר את ההרחקה.

23

24 73. כרטיסי הטיסה של הקטינים והקדמתם – כרטיסי הטיסה המקוריים צורפו כנספח 13 לכתב
25 התביעה - ביום 15.12.2014 רכשו הצדדים כרטיסי טיסה "הלוך ושוב" לאם ולקטינים לישראל
26 לימים 19.6.15 ועד ליום 2.9.15 (סמוך למועד תחילת המסגרות החינוכיות בארה"ב). אין
27 מחלוקת כי האם הקדימה כרטיסים אלה ליום 4.3.15, ללא ידיעתו של האב, ובאמצעותם
28 הגיעה לישראל עם הקטינים. האם אישרה כי שינתה חד צדדית וללא ידיעתו של האב את
29 מועדי כרטיסי הטיסה (ראו: פרוט' מיום 7.3.16, עמ' 40, שורה 26).

30

31

32

33

34

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 16-01-56843 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

1

2 74. מהראיות שצורפו לתיק עולה כי עוד בחודש 12/2014 בסמוך לרכישת כרטיסי הטיסה וחתימת
3 המסמכים בקונסוליה פנתה האם לבן משפחה בישראל לצורך קבלת מידע על פתיחת חשבון
4 בנק בישראל רק על שמה. האם אישרה את הדברים (ראו: פרוטי מיום 7.3.16, עמ' 41, שורות
5 28-30). כל זאת ללא ידיעתו של האב. אם הייתה הסכמה כה ברורה בין ההורים מדוע האב
6 לא היה שותף לכך?
7

8 75. הוצאת דרכון ישראלי לבן שון – האם טוענת כי האב ידע כי היא פועלת להוצאת דרכון ישראלי
9 לבן שון ואילו האב טוען כי הדבר נעשה מאחורי גבו ומעיד על התכנון המוקדם של האם לעזיבה
10 חודשים ארוכים טרם בוצעה בפועל. אין מחלוקת כי הדרכון הישראלי לבן שון הוצא רק
11 באמצעות חתימתה של האם. האב צירף אסופת מסמכים שמצא בבית הצדדים לאחר ההרחקה
12 (נספח 15 לכתב התביעה) ממנה עולה כי האם פעלה לבדה להוצאת הדרכון הישראלי. אין
13 מחלוקת כי האב לא חתם על המסמכים להוצאת הדרכון הישראלי לבן. אין מחלוקת גם כי
14 הדרכון הישראלי שהוצא על ידי האם הוא זה ששימש לטיסתו של הבן שון לישראל. האם לא
15 סיפקה ראיות מצידה המעידות על ידיעתו הוודאית של האב להוצאת הדרכון, והרי לו הסכים
16 האב מדוע לא חתם יחד עימה על המסמכים להוצאת הדרכון ומדוע נדרשה לפעול לבד? לכך
17 לא סיפקה האם הסבר משכנע. הדברים מקבלים משנה תוקף לאור המסמכים שכבר נחתמו
18 בפני הקונסוליה עוד בחודש 12/2014. איני נותנת אמון בתשובתה בחקירה בעניין זה (ראו:
19 פרוטי מיום 7.3.16, עמ' 48, שורות 31-32, עמ' 49 שורות 1-11).
20 גם תכתובת המייל של האם עם הקונסוליה מיום 5.3.15 מעלה כי האם פעלה לבדה להוצאת
21 דרכונו של הבן והיא אף אישרה זאת (נספח 31 לכתב התביעה). גם בסיכומיה אין כל הסבר של
22 האם בהתבסס על הראיות שהובאו מדוע חתמה לבדה על המסמכים להוצאת הדרכון.
23

24 מהתנהלות הצדדים ניתן להסיק כי לו האב היה יודע על הוצאת הדרכון, כפי שטענה האם, ניתן
25 היה למצוא תיעוד על כך ולו גם בדיעבד בתכתובות העניפות בין הצדדים.
26

27 76. מספר ימים טרם ההרחקה ביום 28.2.15 פנתה האם בהודעת מייל לעו"ד גלית מוסקוביץ' ובו
28 ביקשה לברר שמות של עו"ד בישראל. צורף כנספת 14 לכתב התביעה. במסגרת מייל זה היא
29 פונה לעזרתה של עורכת הדין ומבקשת ממנה מפורשות לא לספר לאב על פניה זו מאחר והיא
30 חוששת מפניו ומבקשת בפרט כי עורכת הדין תסייע לה לקבל את הילדים ולעבור לישראל:

31 "Galit, please help me get the boys and go to Israel"

32
33 77. האם אישרה בחקירתה הנגדית כי פנתה לעו"ד מוסקוביץ' שהייתה עו"ד לענייני משפחה באזור
34 בו גרו וביקשה סיוע (ראו: פרוטי מיום 7.3.16, עמ' 41, שורות 24-27).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

1

2 ביום 4.3.15 הוציאה האם את הקטינים מהמסגרות החינוכיות בצהרי היום ועלתה עימם על
3 טיסה לישראל. אין מחלוקת כי האם פעלה מאחורי גבו של האב, וכי האב לא ידע על כך וכי
4 נודע לו על כך בדיעבד.
5

6 הודעת הטקסט ששלחה האם לאימו של האב משדה התעופה – האם שלחה הודעת טקסט
7 לאימו של האב – צורך כנספח 13 לב' לכתב התביעה - ובו היא מעדכנת את הסבתא כי: "בילה,
8 אני על מטוס לישראל עם הילדים" ואת סיבותיה למהלך החד הצדדי הזה. במסגרת ההודעה
9 הזו מציינת האם: "אני לא נוסעת לישראל ברע, אני נוסעת מתוך פחד, פחד לחיים שלי
10 ולנוקים הנפשיים שהוא יוצר בנפשם העדינה של הילדים שלנו". בהודעה זו מבקשת האם
11 מהסבתא כי תסע לספר לאב על עזיבתה עם הילדים לישראל: "אני מציעה שתסעי להיות איתו
12 בזמן שאת מספרת לו. אני מציעה שתדברי רק על טוב ועל אור ועל עתיד". כמו כן מציינת האם
13 היכן השאירה את הרכב המשפחתי: "השאירתי את הרכב בחנייה מול UPS בקלוסטר.
14 המפתחות באוטו בתא בין הנהג לנוסע". האם מציינת מפורשות מה סיפרה לילדים לגבי מטרת
15 הנסיעה לישראל: "הילדים חושבים שהם נוסעים לחופשת פורים-פסח בנתיים. לא אמנע
16 מהם לתקשר עם גדי טלמונית או בסקייפ במידה והוא ידבר לעניין ולא ישמע בפניהם
17 מחשבות שלא הולמות את גילם כמו שהוא עשה עד עכשיו. שון יכול להעיד על הכל". היא
18 מציינת לגבי המסגרות החינוכיות של הילדים כי: "בבית הספר הם יודעים על מקרה חרום
19 משפחתי ללא פידוט זו האמת לאמיתה". כמו כן משרטטת האם את הדברים כפי שהיא סבורה
20 שצריכים להתקיים לרבות חיסול העסק, משלוח המיטלטלין, מעבר דירה של האב ומציינת כי
21 אם האב יתנהג בהתאם למתווה שהיא מבקשת היא תסייע לו, ואם לא – היא תפעל כפי שהיא
22 מפרטת בהודעה.

23
24 בהודעה זו האם מספרת לסבתא על עזיבתה עם הקטינים ומאשרת למעשה כי האב אינו יודע
25 על ההרחקה, כי הקטינים סבורים כי הם נוסעים לחופשה קצרה וישובו לארה"ב, וכי
26 החליטה חד צדדית לעזוב את האב עם הילדים לישראל.

27
28 בחקירתה הנגדית של הסבתא בבימ"ש היא לא נשאלה כלל על הודעה זו. בחקירתה הנגדית
29 של הסבתא אין כל סממן בתשובותיה המעיד כי האב הסכים למעשה ההרחקה. ממילא ככל
30 שהייתה הסכמה של האב, הרי שהאם לא הייתה נדרשת לשליחת הודעת הטקסט הארוכה
31 לסבתא משדה התעופה בה בישרה לה לראשונה על ההרחקה, הסבירה באריכות את סיבותיה,
32 וביקשה ממנה להודיע לאב על העזיבה לישראל.

33
34 מתכתובת מייל של האם עם הקונסוליה הישראלית מיד לאחר הגעתה לישראל (נספח 31 לכתב
35 התביעה) ביום 5.3.15 משתמע כי העזיבה הייתה חד צדדית ללא ידיעתו של האב.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

83. גם מתכתובת של האב לאם מספר ימים לאחר ההרחקה מיום 12.3.15 אפשר להבין על אירועי יום ההרחקה מנקודת מבטו של האב (צורף כנספח 21 לכתב התביעה): **'עם את זוכרת ביום שטסטם לישראל התקשרתי אליך בערך בשלוש לראות מה עם הילדים עם את זוכרת אמרת לי שאת בדיוק אוספת אותם (בטח היית בשדה אבל זו לא הנקודה) את דיברת איתי דקה אחת מהידה כנראה שלא רצית שאני אגלה שאתם בשדה איך שסגרת את השיחה היתה לי הרגשה שמהו לא בסדר'.** (השגיאות במקור).

84. **הוצאת הקטינים מהמסגרות החינוכיות –** הוכח כי האם הוציאה את הקטינים ללא הכנה מהמסגרות החינוכיות בשעה מוקדמת ביום 4.3.15 משם נסעו ישירות לשדה התעופה, ותוך שהיא איננה מכינה את הקטינים לפרידה ולעזיבתם הקבועה ולא רק שאינה מידע את הצוות החינוכי אלא מציגה בפניהם מצג שווא אחר.

בנספח 29 לכתב התביעה צורפו תכתובות מייל של האם עם המסגרות החינוכיות של הקטינים מהם עולה כי רק ביום 15.3.15 הודיעה האם כי **הבן ניב** לא ישוב לגן וציינה כי: **"The family emergency still require my attention and we are staying in Israel. Neev will not return to school to finish the year."**

בכל הנוגע למסגרת החינוכית של **הבן שון** האם ציינה ביום 5.3.15 באופן לא נכון במכוון כי הבן ישוב לגן ביום 16.3.15:

"Due to family emergency we had to leave to Israel immediately. Sean is anticipated to return Monday March 16."

רק ביום 15.3.15 האם מודיעה למסגרת החינוכית של **הבן שון** כי **שון** לא ישוב לבית הספר לסיים את השנה.

85. גם תכתובות נוספות שצורפו של האם עצמה עם מכרים מארה"ב מעידות על המשך מצג השווא כי העזיבה הייתה בשל משבר משפחתי וכי העזיבה הייתה ללא ידיעה מוקדמת של הסובבים אותה (צורף כנספח 29 לכתב התביעה).

86. האם לא התייחסה בסיכומיה לראיות הנוגעות למסגרת החינוכיות של הקטינים ולתכתובות עם המכרים השונים מארה"ב.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית מורר

1

2

3 87. אי לקיחת מיטלטליהם של הקטינים – הוכח כי האם עזבה עם הקטינים באופן חפז "מהרגע
4 להרגע" ולא לקחה אפילו את חפציהם האישיים. רק לאחר מכן בהמשך האב שלח חלק
5 מהחפצים לישראל.

6

7

8 88. שני הצדדים צירפו מאות של התכתבויות ביניהם מהטלפונים הניידים ותכתובות בדואר
9 האלקטרוני. מתכתובות אלה בסמוך להרחקה ניתן להבין על הלך רוחו של האב ועל העובדה
10 כי נדהם מהרחקת הילדים והיה נסער עד מאוד. דבר זה מעיד באופן ברור על כך שהנסיעה לא
11 הייתה בידעתו של האב ולא הייתה בהסכמתו.

12

13 89. טענת האם כי האב הסכים ושינה את דעתו לא נסמכה בשום ראיה אובייקטיבית בזמן אמת על
14 כך.

15

16 90. כך למשל כתב האב בתכתובת לאם מיום 9.3.15 – 5 ימים לאחר ההרחקה – צורף כנספח 21
17 לכתב התביעה: "את מבינה מה לקחת ממני או לא מבינה שזה רק 4 ימים את מבינה שמהר
18 מאד אני לא אכיר את הילדים שלי את מבינה שאת משנה את הילדים שלי את החלפת להם
19 אבא עם סבתא ובן אדם שעבשיו נוח לך להגיד שהוא סבר אז הם הרוויחו סבתא עד שימאס
20 לה או לך אבל הם הפסידו אבא את חטפת לי את הילדים את נגבת לי את הילדים את עושה
21 איתם מה שאת רוצה את לא משתפת אותי את מתייעצת מי יודע עם מי את מקשיבה מי יודע
22 למי ולי אבא שלהם אבא שלהם שחי ולא מת אין לו סי בבלום לא איפה הילדים שלו יחיו איזה
23 חינוך יקבלו לא בשום דבר כאילו הוא לא קיים ועבשיו את חושבת להפוך את הילדים
24 למתנחלים הרסת לי את הילדים הרסת לי את החיים אני לא מפסיק לבכות אני רק חושב על
25 הילדים ואני כולי בכי אני לא מדבר על לראות אותם יש כל כך הרבה דרכים לעשות מה שרצית
26 בחרת את הדרך הכי שפלה כל מה שהם עוברים אני הייתי צריך להיות שם לא אנשים אחרים
27 ולא אחרים שיחליטו החלטות לחיים שלי והילדים שלי...." (הטענות במקור, ההדגשות
28 הוספו). הדברים מקבלים משנה תוקף מאחר שהיו בזמן אמת ובסמוך למועד ההרחקה. גם
29 הנסערות וגם התדהמה מהמעשה של האב והעובדה כי הדברים לא נכתבו באופן שקול ומחושב
30 מעידים על אי ההסכמה למעשה האם.

31

32

33

34

35

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית מור

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

91. כחלק מהתכתובות שהיו בין הצדדים ביום 9.3.15 מאשרת האם שוב כי פעלה חד צדדית אך היא סבורה כי מעשה זה היה מוצדק: "ברחתי כי הגעת לשיגעון שאפילו אתה לא יכול להבין אותנו" (צורף כנספח 21 לכתב התביעה). גם ביום 26.3.15 האם שבה ומציינת מדוע עזבה את ארצה עם הילדים: "לא מתאים לי איך שאתה מדבר אלי. לא מתאים לי החקירות שלך. ברחתי ממך אחרי שנים שהורדת אותי למטה. שלטת בי בכל רמ"ח אבריך. לא עוד! אני לא מפחדת ממך יותר".

92. גם בימים הבאים הסמוכים להרחקה ממשיך האב בתכתובות בלתי פוסקות המעידות באופן ישיר על מצוקתו ונסערותו. בין השאר הוא כותב לאם ביום 10.3.15 (המשך נספח 21 לכתב התביעה): "כמעט שבוע עבר מאז שלקחת לי את הילדים ולא חשבת להתקשר לשאול לשלומי של בעלך" ובהמשך ביום 11.3.15: "שחקי אני צורח ובוכה מכאב רק מזה שאת רצית להפריד אותי מהילדים שלי איך יכלתי". וביום 12.3.15: "שחקי ממי בבקשה אל תפרידי ביני לבין שוני וניב זה לא את את לא תפרידי ככה בין ילדים לבין אבא אני לא יכול לחיות בלי הילדים אני סובל מאד וזה לא יכול להמשך בבקשה שחקי אל תהרגי אותי. תדעי לך שאני סובל פה מכאב בגלל שאת לקחת לי את הילדים חטפת אותם פתאום ביום אחד ולא נתת לי להפרד מהם שברת לי את הלב מכל הבחינות..." (ההדגשות הוספו). ועוד ועוד התכתובות והתחיינות של האב לאם ממשיכות ללא הפסקה, גם מבלי שהוא מקבל תשובות מהאם.

93. האם נתנה ביום 24.3.15 הוראה חד צדדית לחשבון הבנק של הצדדים בארצה והורתה להם להעביר לחשבון הבנק החדש שפתחה בישראל \$4,000. במסגרת תכתובת המייל שלה עם הסיניף היא מציינת כי היא נמצאת בישראל: "I am currently overseas in Israel due to a family emergency". והרי אם הייתה הסכמה של האב (וההרחקה הייתה כדין מדוע נדרש היה להציג מצג אחר לאנשים זרים לצדדים? ומדוע כלל לציין סיבה שאינה נכונה?

94. האם אישרה כי נתנה הוראה להעברת הכספים חד צדדית אך ציינה כי לקחה את המגיע לה מהחשבון ואף פדות מכד (ראו: פרוטי מיום 7.3.16, עמ' 42, שורות 12-1).

95. מייל לסבתה של האם שנכתב על ידי האם מיום 3.4.15 – צורף כנספח 12 לכתב התביעה. במסגרת מייל זה לסבתה המנוחה של האם היא מציינת כי הקדימה את מועד הטיסה מהקיץ ליום 4.3.15.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

96. תצהירו של מר יעקב פרי – האב צירף לראיות מטעמו תצהיר מיום 21.2.16 של מר יעקב פרי

ובו מצוין כך: "4. ככל הידוע לי ומהיכרות רבת השנים שלי עם גדי ומשפחתו, גדי ואישתו

שחף עם שני ילדיהם, התגוררו כל השנים בארצות הברית ושם היה מרכז חייהם. 5. נודע לי

ששחף ושני ילדיהם המשותפים, הגיעו לארץ, לאחר ששחף טלפנה אלי לפני מספר חודשים,

היא ציינה כי הגיעה לארץ ללא הסכמתו של גדי וביקשה ממני המלצות על עורכי דין שייצגו

אותה במשפטה מול גדי" (ההדגשות הוספו). האם ויתרה על חקירתו של מר פרי בבקשתה

לבית המשפט מיום 3.3.16. בנסיבות הללו וכאשר התצהיר לא נסתר והאם ויתרה על החקירה

מדובר בראיה אובייקטיבית חיצונית לצדדים שיש לקבלה כלשונה. העולה מכך כי ההרחקה

הייתה שלא כדין וללא הסכמתו של האב. האם לא התייחסה לראיה זו כלל בסיכומיה.

97. האם אישרה בחקירתה כי ידעה מראש כי עזיבתה עם הילדים הינה ללא מועד חזרה (ראו:

פרוטי מיום 7.3.16, עמ' 33, שורות 15-16).

98. גם המסמכים שצירפה האם עצמה לכתב ההגנה שלה מהמטפלת שלה והמטפל של הבן שון

– נספחים ט' ו' לכתב ההגנה – מעידים כי מדובר היה בעויבה חפוזה והימלטות מארה"ב

לישראל ללא הסכמתו של האב. זאת, אף לשיטתה של האם ומהמידע שהיא עצמה מסרה

לגורמים אלה. האם אישרה כי היא זו שמסרה את המידע לגורמים המטפלים (ראו: פרוטי מיום

7.3.16, עמ' 39, שורות 11-24). האם לא ביקשה לזמן גורמים אלה לעדות.

99. משמעות ההליכים המשפטיים בארה"ב לאחר ההרחקה – אין מחלוקת בין הצדדים כי

התנהלו הליכים משפטיים בארה"ב לאחר ההרחקה ביוזמתו של האב. כל אחד מהם מייחס

להליכים אלה משקל ומשמעות שונה. האם מצידה טוענת כי צירוף המסמכים מההליכים

בארה"ב על ידה ביום 3.3.16 וכנספח א' לכתב ההגנה מעיד כי יש לדחות את תביעתו של האב

בישראל וכי בית המשפט בארה"ב כבר הכריע בטענות האב ודחה אותן. האב מצידו טוען כי

ההליכים בארה"ב מעידים על אי הסכמתו והשלמתו עם ההרחקה וכן כן כל שנקבע שם הוא כי

בית המשפט המוסמך לדון בהרחקה על פי אמנת האג אינו בית המשפט בארה"ב. כל אחד

מההורים צירף מסמכים מההליכים בארה"ב כראות עיניו ולפי בחירתו. עיון דווקא במסמכים

שצדפו על ידי האם שיכנעני כי מדובר במסמכים המעידים כי בית המשפט לא דחה לגופה

את תביעתו של האב להשבת הקטינים ולא שלל את סמכותו של בית המשפט בישראל לדון

בתובענה זו.

100. בנספח א' שצורף לכתב ההגנה של האם מצוין מפורשות במסמך מבית המשפט בניו ג'רסי כי

התביעה נדחת לאור "העדף סמכות עניינית בהתאם לאמנת האג".

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

101. ביום 7.3.16 אפשרתי לאם לצרף את פרוטוקול הדיון המלא מהחליכים בארה"ב (שצורף על ידה ביום 3.3.16). עיינתי לעומק של המסמך ועיון דקדקני בו מעלה כי אין לקבל את טענות האם. מדובר ב-22 עמודים מתורגמים של פרוטוקול שהוקלט והדברים בו הובאו כלשונם.

102. בקשת האם לקבוע כי בית המשפט בישראל אליו הורחקו הילדים נעדר סמכות עניינית לדון בתובענה הינה למעשה שלילת עצם הזכות להגשת הליך זה בישראל ע"י האב. אני סבורה כי בחינת הפרוט' שצורף על ידי האם של ההליכים בארה"ב אין בה על מנת לשלול זכות זו, ובכל מקרה של ספק, ספק זה צריך לפעול לטובת פרשנות שאינה שוללת את עצם הגשת ההליך אלא בחינתו לגופו.

103. כך למשל בפרוט' המתורגם בעמ' 9 מובאים דברי השופטת בארה"ב מפורשות כי: "על כן הוא לא איבד את זכותו להתנגד או בישראל, אם הוא מעוניין, אך חשוב יותר כאן, זה לא מטובתם המרבית של הילדים להישאר שם מכיוון שיש משהו שונה. הוא יכול לעשות זאת. הוא לא איבד את הזכות הזו". בעמ' 17 לפרוט' המתורגם מובאים דברי השופטת הקובעת כי בית המשפט בארה"ב נעדר סמכות עניינית לדון בתובענה לפי חוק אמנת האג. להבדיל - אין שם קביעה כי בית המשפט בישראל נעדר סמכות עניינית זו.

104. בהמשך ולאור שאלות מפורשות של ב"כ של האב שם מציינת השופטת מפורשות כי הכרעתה לא שוללת הליכים בישראל (עמ' 19 לפרוט' המתורגם): "הוא יכול לנסוע לישראל והוא יכול לתקוף את זה אם הוא חושב שיש לכך הצדקה, נכון? הוא יכול לעשות זאת. אינני שוללת את זכותו ל-- אינני שוללת את זכותו להגיש תביעה לגירושין ולממש את זכותו זו. הוא יכול לעשות זאת כאן, אם יש לו גישה שונה. טובתם המרבית של הילדים, מאחר שאתה אינך מאבד זאת, מאחר שהילדים משתנים, ואולי מכיוון שהילדים נמצאים שם, אולם הוא יכול להעלות טענות, אם הוא חפץ בכך. ולכן זו לא קביעה מכרעת, אני מתכוון לומר שהוא יכול לעשות זאת". (ההדגשות הוספו). ב"כ של האב הקשה ושאל את בית המשפט: "במידה שמרשי יכול לנסוע לישראל ולהתדיין בעניין זה ---" (השופטת עונה מפורשות: "למה יכול? נראה שהוא עומד לעשות זאת" (ראו: עמ' 19 לפרוט' המתורגם).

105. אשר על כן נדחית טענת האם כי לבית משפט זה אין סמכות עניינית לדון בהתאם לחוק אמנת האג (החזרת ילדים חטופים).

106. מכלול הראיות שהוגשו בהליך וצירופן זו לזו מעלה כי הרחקת הקטינים הייתה של כדן.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

107. כעת לאחר שנקבע כי הרחקת הקטינים הייתה שלא כדין יש לבחון האם מתקיימים אחד מהחריגים המפורטים באמנה המאפשרים השארת הקטינים בישראל.

108. בסיס האמנה הינו כי טובת הילד מחייבת החזרתו המיידית למדינה ממנה נחטף. אי החזרת הילד בעטיים של אחד החריגים שמורה למצבים נדירים וקיצוניים בלבד.
ראו: בע"מ 1855/08 פלונית נ' פלוני, סעיף 23, סעיף 29 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה (8.4.08).

109. האם טענה להתקיימות 3 חריגים: חריג ההסכמה, ההשלמה והנוק החמור. כמו כן טענה האם כי קיים שיהוי בחגשת התביעה המאיינ את תביעתו של האב ומורה כי יש צורך לדחותה לגופה.

ג. (2). האם מתקיים אחד מחריגי האמנה - חריג ההסכמה או חריג ההשלמה - לצורך החזרת הקטינים לארצה"ב?

110. האבחנה בפסיקה בין חריג ההסכמה והשלמה נוגעת במהותה לאלמנט הזמן, קרי האם הסכמת ההורה הנחטף ניתנה לפני מעשה החטיפה (חריג ההסכמה) או שמה מדובר בהשלמה עם מעשה החטיפה המאוחרת למעשה עצמו (חריג ההשלמה).

111. הפסיקה קבעה בכל הנוגע לחריג ההסכמה וההשלמה כי לא נדרשת הסכמה מפורשת או מעשה אקטיבי וכי ניתן ללמוד על ההסכמה גם מההתנהגות המשתמעת של ההורה הנחטף:

"ראשית, עלינו להתוות את אופייה וטיבה של ההסכמה או ההשלמה. נקבע, כי אין הכרח כי אלו תהיינה מפורשות או תעשינה בדרך של מעשה אקטיבי. ניתן ללמוד על הסכמה למעשה החטיפה או על השלמה עימו, גם מהתנהגות שבמחדל או מהתנהגות משתמעת. יחד עם זאת, אין בכוחו של כל צעד של מי מהצדדים כדי להעיד על הסכמה או ויתור. מדובר בבחינה מהותית של התנהגות ההורה הנחטף במובנה הרחב – עלינו להסיק ממכלול הנסיבות ומהסתכלות על תמונת המציאות הכוללת, כי ההורה וויתר על הגשמתו הדחופה של זכויות המשמורת או הביקור שהיו נתונות לו מכוח דינה של מדינת מקום המגורים הרגיל עובר למעשה ההרחקה או אי-ההחזרה (ראו: "

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 16-01-56843 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

פרשת דגל, בעמ' 273). בחינה זו הינה אובייקטיבית בעיקרה. הלך

רוחו הסובייקטיבי של ההורה הנחטף ייבחן רק ככל שהוא יבוא

לידי ביטוי בהתנהגותו החיצונית האובייקטיבית". (ההדגשות

הוספו).

ראו: בע"מ 741/11 פלונית נ' פלוני, סעיף 21 לפסק דינה של כב' השופטת ארבל (17.5.11).

112. בכל הנוגע לאלמנט הזמן שנבחן בחריג ההסכמה וההשלמה עמדה הפסיקה על ההבדלים שבין

שני החריגים:

"אלמנט הזמן מהווה גם הוא שיקול בבחינת השאלה האם התנהגות ההורה במשך התקופה שחלפה עולה בקנה אחד עם דרישתו המאוחרת להחזרת הקטין. בהתייחס לחריג ההשלמה, הוכרע בפסיקה כי יש לבחון את משך הזמן שחלף מיום החטיפה ועד ליום הגשת התביעה על פי האמנה, ואם ניתן להסיק מכך, יחד עם נסיבות נוספות, השלמה של ההורה עם המצב שנוצר, בהקשר זה נקבע שמשך התגבשות ההשלמה אינו מוגדר, וראוי שילמד ממקרה למקרה, בהתאם לנסיבות (שם, בעמ' 74-72). בבחינת חריג ההסכמה, אלמנט הזמן משמעותי פחות. ייתכן כי יחלוף פרק זמן קצר או ארוך מרגע החטיפה ועד ליום הגשת התביעה, אך במרבית המקרים לא תהיה לכך נפקות, שהרי ההסכמה מעצם טיבה ניתנת מראש, לפני מעשה החטיפה. לפיכך, תחת חריג ההסכמה השאלה המרכזית הינה שאלה של משקל, היינו, מהן הנסיבות המלמדות על ההסכמה, ועד כמה מעידות הן ברחל בתך הקטנה על הסכמת ההורה "הנחטף" לויתור על "העזרה הראשונה" הניתנת בחסות האמנה, וכל זאת בכפוף לגבולות החריגים, שהוצגו לעיל." (ההדגשות הוספו).

ראו: בע"מ 741/11 פלונית נ' פלוני, סעיף 23 לפסק דינה של כב' השופטת ארבל (17.5.11).

113. כעת יש לבחון האם תמונת המצב הכוללת שנחשפה בהליך שבפניי מעידה על נסיבות מהן ניתן להסיק על הסכמתו או השלמתו של האב עם מעשה החטיפה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

א. חריג ההסכמה – סעיף 13(א) לתוספת לאמנה

114. סעיף 13(א) לתוספת לאמנה קובע כי גם אם נמצא כי הייתה חטיפה אין חובה להורות על החזרת הקטין למקום המגוריו הרגיל היה ויוכח כי ההורה הנחטף: "[...] לא הפעיל בפועל את זכויות המשמורת בעת ההרחקה או אי ההחזרה, או הסכים עמן...". חריג זה מכונה בפסיקה "חריג ההסכמה", קרי הסכמת ההורה הנחטף טרם מעשה החטיפה למעבר הקטינים לארץ אחרת.

115. **האם טוענת כי האב הסכים מראש למעבר הקטינים לישראל.** האם מפנה למסמכים שנחתמו בפני הקונסוליה הישראלית עוד בחודש 12/2014, לעצם רכישת כרטיסי הטיסה לישראל לה ולילדים בלבד (ולא לאב) וכן לתכנונות בין הצדדים שהיו לאחר החטיפה המעידות לטענתה על הסכמת האב טרם החטיפה למעבר. האם טוענת כי לא בכדי לא מיהר האב להגיש תביעה לפי אמנת האג בישראל ולא ביקש לפגוש בקטינים בכל זמן זה ועד להגשת ההליך הנוכחי והדבר מעיד כי הסכים מראש למעבר.

116. **האב מצידו טוען כי לא הסכים עם המעבר וכי החתימה של המסמכים בקונסוליה בחודש 12/2014 נועדה לרצות את האם בשל מצבה הנפשי הרעוע, אך לא כי הסכים כי תעבור ללא ידיעתו לישראל עם הקטינים באחת.** האב מדגיש כי כרטיסי הטיסה המקוריים שנרכשו היו "הלוך ושוב" וכי תאריך החזרה של הקטינים היה בהתאם לתחילת שנת הלימודים בארה"ב ותחילת המסגרות החינוכיות של הקטינים. האב טוען כי האם הקדימה את כרטיסי הטיסה חד צדדית ובהסתער בשל התנגדותו וכן כי פעלה להוצאת הדרכון הישראלי לקטין שון ללא ידיעתו והסכמתו דבר המעיד כי האם עצמה הייתה מודעת להתנגדותו למעבר טרם התרחש. האב מפנה לכך כי לו היה מסכים לא הייתה נדרשת האם לצאת עם הקטינים מהרגע להרגע בחיבא ובתכנון מאחורי גבו. האב מפנה לראיות מטעמו המעידות על הוצאת והרחקת הקטינים שלא בהסכמתו ולא כדין.

117. **טענת האם כי מתקיים חריג ההסכמה וכי האב הסכים למעבר לישראל – דינה להדחות.**

118. **כל הראיות שפורטו בפרק הקודם לעניין ההרחקה שלא כדין כוחן יפה לעניין חריג ההסכמה.**

119. **התנהגותו של האב – גם על פי עדותו של האב עצמו וגם על פי שלל הראיות שהובאו על ידי שני הצדדים – לא רק שאינן מלמדות על הסכמתו של האב אלא מעידות אובייקטיבית על כך שהאב לא ידע על כוונת האם להרחיק את הילדים לישראל וכי הועמד בפני מציאות מוגמרת לאחר השלמת המעבר. כך שלא ניתן לייחס לו כלל הסכמה למעבר בעת התרחש.**

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

120. ההסכמה שניתנה על ידי האב בחודש 12/2014 באמצעות החתימה על המסמכים בקונסוליה לא הבשילה לכדי הסכמה קונקרטית לנסיעה הנוכחית ולמעבר במועד שאירע. לכל היותר ניתן לראות בכך הכנות מקדימות שלא הושלמו.

121. והרי – לו היה מדובר בהסכמה ברורה של האב לא הייתה נדרשת האם לבצע מאחורי גבו שינוי של כרטיסי הטיסה, להוציא את הילדים בהיחבא בצהרי היום מהמסגרות החינוכיות, להשאיר את רכבם של הצדדים עם הוראות היכן השאירה את המפתחות, ולעלות בסתר לטיסה לישראל. כל זאת ללא כל הכנה מוקדמת לקטינים, ללא חפציהם האישיים וללא כל תכנון מוקדם עם האב, ובפרט ללא כל הסדרה של הקשר בין הקטינים לבין האב. בנסיבות הללו כיצד ניתן לטעון כי האב נתן את הסכמתו להרחקה במועד זה?

122. הראיות שהוצגו בהליך מעלות כי האם עצמה הביעה באופנים שונים בזמן אמת את העובדה כי היא ערה לכך שההרחקה של הקטינים הייתה באופן ברור ללא הסכמתו המוקדמת של האב. הדבר עולה מ: תצהירו של מר יעקב פרי, המיילים ששלחה בעצמה למסגרות החינוכיות של הקטינים, המייל ששלחה מבעוד מועד לעורכת דין מוסקוביץ, ההודעה ששלחה לאימו של האב מהמטוס, המייל ששלחה לקונסוליה (נספח 31 לכתב התביעה), פתיחת חשבון בנק על שמה של האם בלבד בישראל, הוצאת הדרכון הישראלי של הבן רק על ידי האם ובהסתר מהאב, וכן המסמכים שהביאה מהמטופלים בישראל ועל אף שלא הביאה אותם לעדות מטעמה (נספחים ט' ו' לכתב ההגנה).

123. האם לא התייחסה בסיכומיה לתצהירו של יעקב פרי ולמשקל שיש ליתן לו; לא התייחסה לפנייתה לעו"ד מוסקוביץ; ולא התייחסה למיילים הנוספים ששלחה כמפורט לעיל.

124. והרי לו הייתה טענת האם נכונה לגבי כרטיסי הטיסה המעידים על מעבר מוסכם של האם והקטינים מדוע הייתה צריכה להוציא את הקטינים בצהרי היום ללא כל הכנה מתאימה לקטינים, ללא שיכלו להפרד מחבריהם ולקחת את חפציהם האישיים ולהעריך באופן מותאם לעזיבתם. מדוע מסרה האם מידע שגוי בתחילה למסגרות החינוכיות ולא מסרה כי אין בכוונתה לשוב עם הקטינים. אם היה מדובר בנסיעה בהסכמה לא הייתה נדרשת לעשות כן.

125. גם הראיות שהובאו על ידי האב מעידות פוזיטיבית כי הוא לא נתן את הסכמתו לנסיעה טרם התרחשה: התכתובות הרבות של האב לאם בהם שב וציין כי מדובר בחטיפה, נסערותו של האב ותדהמתו מעצם המעבר באחת, פעולות שביצע האב מול הרשויות בארה"ב שיש בהן להעיד על אי ההסכמה גם בדיעבד, כפי שפורט לעיל.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

- 1
2 126. לכל היותר באמצעות המסמכים שנחתמו בקונסוליה על ידי האב בחודש 12/2014 ובאמצעות
3 כרטיסי הטיסה שהצדדים רכשו לאם ולקטינים לתקופה קצובה "הלוך ושוב", האם הוכיחה
4 כי הצדדים בחנו והחלו בהכנות למעבר עתידי אך היא לא הוכיחה כי הייתה תוכנית קונקרטית
5 מוסכמת וידועה של מעבר משותף אך פרידה ומעבר נפרד שלה עם הקטינים.
6
7 127. בחינת הנסיבות והראיות מעלה כי לא הייתה כל הסכמה ברחל בתך הקטנה של האב, כי
8 ההרחקה בוצעה חד צדדית על ידי האם במכוון, וכי האב לא ויתר על העזרה הראשונה לה הוא
9 זכאי בהתאם לאמנה (ראו: בע"מ 741/11 סעיף 23 לפסק דינה של השופטת ארבל).

- 10
11 128. אשר על כן אני קובעת כי לא התקיים חריג ההסכמה בעניינו.
12

13 ב. חריג ההשלמה – סעיף 13(א) לתוספת לאמנה

- 14
15 129. סעיף 13(א) לתוספת לאמנה קובע כי גם אם נמצא כי הייתה חטיפה אין חובה להורות על
16 החזרת הקטין למקום מגוריו הרגיל היה ויוכח כי ההורה הנחטף: "[...] לא הפעיל בפועל את
17 זכויות המשמורת בעת ההרחקה או אי ההחזרה, ... או השלים עמן לאחר מעשה....".
18 חריג זה מכונה בפסיקה "חריג ההשלמה", קרי השלמת ההורה הנחטף עם מעשה החטיפה
19 לאחר מעשה החטיפה ומעבר הקטינים לארץ אחרת.
20
21 130. האם טוענת כי האב השלים עם מעשה החטיפה מיד לאחר מעבר הקטינים לישראל. האם מפנה
22 לתכתובות שונות של הצדדים, מכתבי פרידה ו"דרך צלחה" ששלח האב לה ולקטינים לאחר
23 המעבר, שליחת חלק ממטלטלי הילדים לישראל לבקשתה על ידי האב, העובדה כי האב לא
24 נקט בהליכים במשך זמן של חודשים ארוכים עד לתקופה של כ-11 חודשים לשהות הילדים
25 בישראל.
26

- 27 131. האב מצידו טוען כי לא השלים עם המעבר, כי התכתובות היו כאשר היה נתון בסערת רגשות
28 קשה וכל עולמו חרב עליו בשל ניתוקו מהקטינים. את מכתבי הפרידה טוען האב כי יש לראות
29 בהקשר המועד בו נכתבו וברצונו להגן על הקטינים ולדאוג לרווחתם לאחר המעבר אך אין
30 לראות בהם השלמה עם עצם המעבר. האב טוען כי במשך כל החודשים היה עסוק כל כולו
31 בניהול הליכים משפטיים ובירוקרטיים בארה"ב לבירור זכויותיו ומיצוין לצורך השבת
32 הקטינים לארה"ב. במובן זה טוען האב כי מעשים אלה מעידים מפורשות כי לא רק שלא
33 השלים עם המעשה אלא פעל מיידית לתיקון המצב והשבת הקטינים לארה"ב, וכי היה עקבי
34 בהבעת רצון זו בצורות שונות.
35
36

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

132. טענת האם כי מתקיים חריג ההשלמה וכי האב השלים למעבר לישראל – דינה להדחות.

133. הראיות שהוצגו בהליך מעלות כי האם עצמה הביעה באופנים שונים בזמן אמת את העובדה כי היא ערה לכך שההרחקה של הקטינים הייתה באופן ברור ללא הסכמתו של האב וכי הוא אינו משלים עם מהלך זה. הדבר עולה מ: תצהירו של מר יעקב פרי לפנייתה אליו והרי לו היה האב משלים עם המעשה מדוע נדרשה האם למצוא עורך דין להתמודד עם תוצאות מעשיה? המיילים ששלחה האם בעצמה למסגרות החינוכיות של הקטינים לאחר ההרחקה בהם היא אינה מפרטת באופן מכוון את סיבות המעבר ואת מועד שיבת הקטינים, והרי לו היה מדובר במעשה שהאב השלים עימו מדוע לא לפרט את העובדות כהוותן? המייל ששלחה לקונסוליה (נספח 31 לכתב התביעה), וכן המסמכים שהביאה מהמטפלים בישראל (על אף שלא הביאה אותם לעדות מטעמה) (נספחים ט' ו' לכתב ההגנה) מעידים על המצב בו שרויה האם ועל מודעותה המלאה לאי השלמת האב עם מעשיה.

134. האם לא התייחסה בסיכומיה לראיות הללו ולמשמעותן.

135. האם נסמכת רבות על תגובות האב ונסערותו כהוכחה לטעמה למסוכנותו וחוסר מסוגלותו ההורית והרי דווקא תכתובות אלה על פני פרק זמן של חודשים ארוכים מוכיחים כי האב לא רק שלא השלים עם המעבר אלא פעל באופן פוזיטיבי לשינוי המצב.

136. דואר אלקטרוני מהאב לאם מיום 13.3.15 עבור הקטינים - האם נסמכת בהרחבה להוכחת חריג ההשלמה על תכתובת דואר אלקטרוני שצורפה על ידה כנספח ג' לכתב ההגנה ומבחינתה מעידה על השלמת האב עם מעשה החטיפה. האם מפנה לדברים שכותב האב עבור הקטינים שיש בהם לשיטתה על מנת להוכיח כי הוא השלים עם המעבר לישראל: "היי מתוקים שלי שוני וניבי זה אבא אני אוהב אותכם כל כך ומתגעגע אליכם מאד אני רוצה לבקש ממכם שליחה על זה שאני לא שם ללוות אתכם לאורך המסלול חיים שאתם עושים אני מאד מצטער אני מבקש אלף שליחות שאני לא שם אבל אני מבטיח לכם אני תמיד אסתכל עליכם מהכוכבים שבשמיים... אתם מתחילים חיים חדשים בישראל זה גם איפה שאבא ואמא גדלו כמו שאתם יודעים אני מקווה ומאחל לכם את כל ההצלחה בחיים במדינה עיר חדשים אתם תהנו בישראל ויהיה לכם הרבה משפחה וחברים ילדים שלי אני מתגעגע ואוהב אתכם מאד הכי הכי הכי הכי הכי הכי הרבה בעולם" (ההדגשות הוספו).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 16-01-56843 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

137. כו מצרפת האם דואר אלקטרוני נוסף מהאב לאם מיום 13.3.15 עבודה – האם טוענת כי דואר זה בשילוב עם המכתב שנשלח לקטינים שצויין לעיל מעיד גם הוא על ההשלמה עם המעבר: יהיי ממי שאת תקראי את זה סביר להניח שכבר לא אהיה פה וזה בסדר אני מבקש ממך לשמור טוב טוב על הילדים שלנו..... אשמח אם תשימי בבית איזה תמונה או שתיים שלי איתכם שהם לא ישכחו אותי עם תוכלי מדי פעם לדבר איתם עלי ועל התקופות שהיו לכולנו ביחד ולהראות להם תמונות מתקופות שונות זה ישמח אותי.... אני אצפה בכל מלמעלה לא אשכח" (ההדגשות הוספו).

138. הדברים קשים לקריאה, והם מעידים יותר מהכל על המצב הנפשי המעורער והקשה ביותר בו נתון היה האב 10 ימים בלבד לאחר ההרחקה. אך לא ניתן לראות בתכתובות הללו במנותק מכל הראיות הרבות מאוד שצורפו ומתמונת המצב הכוללת שנגלתה כמטות את הכף באופן שיש בו להעיד כי האב השלים עם החטיפה.

139. מספר ימים לאחר התכתובות הללו כבר מעלה האב שוב ושוב את טענותיו כלפי החטיפה ופונה לרשויות בארה"ב ונוקט בהליכים משפטיים להשבת הקטינים לארה"ב. האב לא שוקט על שמריו ולו לרגע אחד והתנהגותו מאז עקבית וברורה: מיצוי זכויותיו להשבת הקטינים לארה"ב. יש לראות את התכתובות הללו מתוך תמונת עולם כללית שנפרשה בפני בית המשפט ומתוך מצבו העגום והקשה של האב בימים שלאחר החטיפה. אין לראות בהם במנותק השלמה עם החטיפה.

140. האב נשאל בחקירתו לפשר תכתובות אלה והשיב: ישלחתי שני מכתבי פרידה לאשתי והיא ניצלה זאת ובית החולים הפסיכיאטרי אמר שזו לא התאבדות והיא לא נתנה לי להיות בקשר עם הילדים שלי. אני הכרתי את אשתי במשך כל השנים, הבנתי לאן אני הולך איתה. ביקשתי שיתנו לילדים מכתב ואחד לה, אמרתי כשהם מסתכלים לשמיים ויש כוכבים ואבא נמצא שם. הילדים שלי בחדר השינה שלהם אשתי ואני הבאנו מישהו מקליפורניה לגיו יורק שעושה אמנות מיוחדת על התקרה ובגלילה זה מאיר, זה ירח, הקליפ ששלחתי להם ומדבר על הקשר שלי אליהם. היה ניסיון ציני לקחת את המכתבים ואני מתגעגע ואוהב אותם ולהפוך אותם לנגדי." (ראו: פרוטי מיום 29.2.16, עמ' 22, שורות 20-27). האב הסביר את המצב הנפשי בו היה לאחר החטיפה: "בעשדה ימים שלא ראיתי את הילדים ולא היה לי קשר איתם, כיוון שאני מכיר את אשתי ויודע את הכיוון שהיא הולכת, רציתי שהם ידעו שלא נטשתי אותם. ביקשתי שהיא תקריא להם ממני וכל פעם שהם רוצים אותי שישתכלו על הכוכבים ואני איתם" (עמ' 23, שורות 3-5). ובהמשך: "היא לקחה את הילדים בלי שאומר להם שלום והם לא שומעים איתי. רציתי שהיא תקריא להם את המכתב ואני אוהב אותם." (שורות 7-8). תשובות אלה אמינות ומסתדרות עם שאר התכתובות בהמשך התקופה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

141. גם הראיות שהובאו על ידי האב מעידות פוזיטיבית כי לא השלים עם הרוחקת הקטינים לישראל: התכתובות הרבות מאוד שצירף האב מעלות את מצוקתו העצומה של האב נוכח ההרחקה שהייתה ללא ידיעתו, פעולתו הנמרצת והבלתי מתפשרת של האב בהליכים מול ארה"ב ברשויות השונות שם לצורך השבת הקטינים לארה"ב, נקיטת החליץ בישראל להשבת הקטינים.

142. האב צירף תלונה שהגיש ביום 3.4.15 - צורף כנספח 19 לכתב התביעה - ממנה עולה כי הגיש תלונה כנגד האם על חטיפת הילדים והפרת זכויות המשמורת שלו. האם טענה כי תלונה זו הסתיימה בלא כלום (ראו: פרוט' מיום 7.3.16, עמ' 37, שורות 32-25). תשובתה כי אינה יודעת מדוע בנטל הצו אינה מהימנה והיא גם לא סיפקה כל אישור כי הליך זה הסתיים בביטול ההליכים נגדה כפי שטענה.

143. במסגרת התכתובות בין הצדדים עולה כי האב ער לכך שהוא משתף פעולה עם חלק מבקשות האם אך דווקא מדגיש ומציין כי אינו מסכים עם עצם ההרחקה (נספח 21 לכתב התביעה). כך למשל ביום 14.4.15 הוא מציין: "זה שאני לא עונה לכל הדברים שאת אומרת לא אומר שאני מסכים איתך או שזה נכון. אבל אני לא רוצה להתווכח אני רוצה להתקדם ויש עוד ברבה דברים לעשות..... תספרי לי בבקשה איך הם מרגישים מה עובר אליהם איפה אתם גרים לאן אתם הולכים באיזה בתי ספר גן הן הולכים דתי חילוני מה הם יודעים שהם שאולים איפה אבא מה את אומרת רק שאני אדע עם בשיחה יעלה משהו אני מאד מתגעגע אליהם ורוצה לדבר אתם כל יום גם עם זה לקצת צריך לקבוע שעה נוחה לכם שאני אוכל להיות כמה שאפשר שם אתם ולנסות ללוות אותם ולהיות חלק מסויים בחיים שלהם גם עם הצורה הזו נכפתה עליי לבינתיים....." (הטעויות במקור, ההדגשות הוספו).

144. האב צירף מכתבים מיום 16.4.15 - צורפו כנספחים 17 ו'17 לכתב התביעה - ובן אישור של מחלקת המדינה לגבי פנייתו בעניין חטיפת הקטינים והפעולות המתבצעות הקשורות לכך וכן הסיוע שיקבל לצורך המשך טיפול. באותה העת ההתייחסויות של הרשויות בארה"ב הייתה כי הקטינים נחטפו לגדה המערבית (לאור מקום המגורים בשערי תקווה) ולכן בתחילה לא קיבל האב סיוע בהתאם לאמנת האג. בהמשך ולאור המשך פעולות האב ופניותיו החוזרות ונשנות - שונתה העזרה בהתאם לסיוע על פי האמנה והודעה על כך גם הוגשה מטעם הרשות בישראל בתיק המשמורת בחודש 8/2015.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

1

2 145. האב צירף מייל מיום 21.4.15 ממחלקת המדינה בארה"ב מחלקת הילדים (office of
3 children's issues) ובו אישור כי פרטי הדרכונים של הילדים הוכנסו למאגר של מעקב לגבי
4 שימוש בהם - צורף כנספח 17א' לכתב התביעה - במסגרת מייל זה קיים אישור של הרשויות
5 בארה"ב כי האב פנה בקשר לחטיפת הילדים לישראל:

6 "This e-mail is to confirm that your children, Sean and Neev, have been
7 enrolled in the Department of State's Children's Passport Issuance Alert
8 Program (CPIAP)."

9

10 146. גם בהודעה לאם מיום 21.4.15 (נספח 21 לכתב התביעה) האב שב ומוציין כי: **יגם חטפת לי את**
11 **הילדים גם לא נוהגת אינפורמציה שצריך....**"

12

13 147. גם בהודעות בהמשך החודש לאחר מכן שב האב ומצד אחד מתחנן לקשר עם הילדים ומהצד
14 השני מטיח האשמות קשות ביותר באם. אין בתכתובות כל השלמה עם המצב אלא המשך
15 תמונת מצב משברית קשה ביותר (צורף כנספח 21 לכתב התביעה). כך למשל מיום 23.5.15
16 **כותב האב: "את תצטערי כל החיים שלך על מה שעשית אישה חולת רוח אני לא אוותר לך כל**
17 **החיים מה שאת עושה לילדות של הילדים שלי לא יעבור בשקט ולא ישכח אני יסגור איתך**
18 **חשבון כזה שאיני לך מושג עוד מה מחכה לך בעתיד לא יהיה לך אושר עוד בחיים אני אדאג**
19 **לזה עוד מעט זה יתחיל וברגע שזה יתחיל כל שבוע הרף יעלה כמו שאמרתי לך אני אני אמצה**
20 **איתך את הדין עם הרשויות באמריקה ובארץ פליליות כספיות..... טיפשה מה חשבת**
21 **שתגנבי לי את הילדים תעלילי עלי דברים לכל העולם ואחותו ואני אשתוק ואתו לך לפגוע**
22 **בילדים שלי....**" הדברים קשים לקריאה ומעידים על מצבו של האב ובחלקם טוב היה שלא
23 יאמרו ולא ייכתבו. יודגש - ציון הדברים במסגרת פסק הדין אין בה על מנת ליתן יד להתנסחות
24 של האב כלפי האם, אולם שעה שהאם טוענת כי האב השלים עם המעשה, אין מנוס אלא
25 מלהראות את הלך הרוח בין הצדדים לאחר ההרחקה. ואם זה הלך הרוח בוודאי לא ניתן לדבר
26 על השלמה עם המעשה. במצב דברים זה לא ניתן לטעון כי האב השלים עם המצב.

27

28 148. הוכחה נוספת כי לאחר מכן האם חסמה את האב מהמשך תכתובות עימה בטלפון הנייד והמשך
29 התכתובות היה באמצעות הדואר האלקטרוני.

30

31

32

33

34

35

36

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

149. בחודש 5/2015 הגישה האם בבית המשפט למשפחה בישראל 2 תביעות ובחודש 7/2015 הגישה תביעה נוספת. גם עובדה זו מעידה כי הסכמה והשלמה לא היו. בחקירתה הנגדית נשאלה על כך האם והשיבה מפורשות על עומק אי ההסכמות בין הצדדים: **'מצב היחסים ביני לבני גדי זמיר הוא לא מצב שאפשר לנו לשוחח ולהגיע להסכמות'** (ראו: פרוט' מיום 7.3.16, עמ' 46, שורות 22-23). ואף אישרה כי האב נקט בהליכים שונים נגדה בארה"ב: **'גדי בעלי מאז התביעות שלו בארצות הברית ועד היום לא מנהלים מערכת יחסים כזאת שמאפשרת לנו לשוחח על החיים. גדי תבע אותי בכל תביעה אפשרית בארה"ב וכאן. מעליל עלי שקרים וסיפורים מפה ועד להודעה חדשה. לא היה לי שום רצון לשוחח עם גדי על שום דבר'** (ראו: פרוט' מיום 7.3.16, עמ' 46, שורות 26-29).

150. גם במסגרת כתבי הטענות בתיקים הללו שהוגשו בחודש 5/2015 מציינת האם כי: **'24. ביום 1.3.15 גמלה בליבה של התובעת ההחלטה לשים קץ ל אלימות שהייתה מנת חלקה שנים כה רבות, שכן חוותה מצידו אירוע אלימות קשה ביותר, כאשר במסגרתו דחף אותה לכיוון האמבטיה, סובב לה את היד, וסינן איומים. 25. התובעת בחרה שלא לפנות למשטרה המקומית, שכן ההליכים אשר היו ננקטים נגדו בארצות הברית, היו מקבעים אותה במסמרות ברזל למקומה, שעה שרצתה לחזור לארץ. למשפחתה'** (כתב התביעה של האם מיום 6.5.15 בתמ"ש 10945-05-15). הנה כי כן האם עצמה מאשרת כי החליטה חד צדדית לנסוע עם הקטינים לישראל וכי הסיבה שלא פנתה לרשויות בארה"ב הינה רצונה שלא להישאר בארה"ב אלא לשוב במהרה לישראל.

151. ביום 6.7.15 בתכתובת דואר אלקטרוני אחת מיני רבות לאם שב האב ומציין (נספח 22 לכתב התביעה) כי: **'אז זהו שלא עזבתי אותם ולא נטשתי אותם וזה גם לא יקרה בחיים הם מקור החיים שלי אני אוהב אותם כמו שלא אוהבתי שום מישהו או משהו אחר בחיים שלי הם הסיבה שבגללה אני חי הן סיבת החיים שלי הם הדבר היקר לי ביותר בחיים ואת מנסה לקחת לי את הילדים למדינה אחרת 10000 מייל ממני מבשר מבשרם מאבא שלהם להפריד בין אבא והילדים שלו אז זהו שלא אין אבל אין מצב שאני אתן לך להצליח בתחבולות שלך... אני מבתיחלכם ילדי לא אשקוט ולא אנוח עד שנתאחד שנית. לא לדאוג ילדיי האמת תמיד מנצחת בסוף ואתם צריכים לזכור את זה, כמו שאתם יודעים הכוחות הטובים תמיד מנצחים בסוף את כוחות הרשע, גם עם הם מפסידים מערכה או שניים את המלחמה בסוף הם מנצחים. זה לא משנה עם זה יקח חודשים או שנים אני לא הרפה ממכם לא משנה כמה זמן זה יקח או כמה כסף זה יעלה לא משנה גם עם יהיה לי כסף או לא, לא משנה גם עם הצטרף לעבוד בזבל לא אשכח אותכם ליום אחד ולא אפילו לשנייה אחת אני אעשה הכוח אבל הכול על מנת להתאחד איתכם'** (הטעויות במקור, ההדגשות הוספו).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 16-01-56843 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית מורר

152. גם ביום 23.7.15 חזר האב בתכתובת דואר אלקטרוני לאם ושב והטיח באם: **'את ניצלת אותי ואת האמון שלי כדי לחטוף את הילדים שלי ולנסות ולפגוע בי'** (ובהמשך: **'אני לא אוותר לך עד שהילדים יחזרו אלי'**).

153. ביום 19.8.15 הוגש לבית משפט זה במסגרת ההליך המקביל (תמ"ש 10945-05-15) הודעה מטעם הרשות המרכזית בישראל לענין אומנת האג (חטיפת ילדים), אשר צורף על ידי האם עצמה בהליך זה כמוצג נתבעת/2, כי בוצעה הרחקה שלא כדין של הקטינים מארה"ב.

154. האב צירף תכתובות מייל מחודשים 9/2015, 10/2015 ומחודש 11/2015 הממשיכות להעיד על העדר הסכמה בין הצדדים והמשך הקשר המשברי ביניהם (צורף כנספח 22 לכתב התביעה). בין המיילים האב שב ומציין לאם: **'אני לא יצרתי את המצב הזה אלא את מה שבו הוא לא יכול להשאר ככה והוא לא יישאר אני אבא של הילדים ואני אשאר כזה כל החיים ואת לא תקחי אותם ממני ולא את האחרייות שלי כלפיהם אז פשוט מאוד תגידי לי איך את רואה את החיים קדימה ומה היית רוצה שיהיה כל גיסיון שלך לקחת לי את הילדים יתקל במלחמה'** (הטעויות במקור, ההדגשות הוספו).

155. גם בחודש 11/2015 (נספח 22 לכתב התביעה) שב האב במייל ששולח לאם על הטענה כי מדובר בחטיפה: **'חוצפנית שגרת הבוקר שלך לא מעניינת אותי חטפת לי את הילדים כבר 9 חודשים את לא נותנת לי לדבר איתם את מסיטה אותם נגדי ואת מדברת איתי על שגרת הבוקר שלך כמה אטומה את יכולה להיות תראי מה עשית לילדים שלי אלהים ישלם לך על כל זה בריבית דריבית תני לי לדבר עם הילד שלי'** (ההדגשות הוספו). הדברים קשים לקריאה וניכרת מהם סערת הרגשות העצומה בה נתון האב והדברים הקשים שהוא מטיח באם. מדובר ב-9 חודשים לאחר ההרחקה ועוצמת הרגשות נותרה כשהייתה יום לאחר החטיפה. זה איננו מצב המעיד על השלמה אלא מאבק נמשך ועקבי של האב. ויחדג שוב - הבאת הדברים לא נועדה להכשירם על ידי בית המשפט או להצדיק את הטון ואת ההתנסחות האלימה של האב כלפי האם. אולם שעה שהאם בחרה להציג מצג שהאב השלים עם מעשיה, אין מנוס אלא מלדון בראיות שהובאו המוכיחות את תמונת המצב ההפוכה.

156. האב צירף מייל ששלח לאם ביום 24.11.15 – צורף כנספח 20 לכתב התביעה- ובו הוא שב ומציין כי הילדים נלקחו ללא הסכמתו: **'את לקחתם אותם ממני לפני 9 חודשים ומאז בקושי נתת לי לתקשר איתם ובטח לא בצורה בריאה על תנסי למנוע מהילדים לראות את אבא שלהם תחשבי עליהם ולא עליך לשם שינוי...'**

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית מורר

1
2 **שליחת מיטלטליהם של הקטינים לישראל על ידי האב** – הוכח כי האם עזבה עם הקטינים
3 באופן חפז מהרגע להרגע ולא לקחה אפילו את חפציהם האישיים. רק לאחר מכן בהמשך האב
4 שלח חלק מחפציהם של הקטינים לישראל. האם טוענת כי עצם שליחת החפצים מעידה כי האב
5 השלים עם מעשה החטיפה. עם זאת דווקא תגובותיה של האם לאב (נספח 21 לכתב התביעה)
6 למשלוח הדברים מטילים ספק האם מדובר היה בהשלמת האב לחטיפה: **"הם קיבלו את**
7 **החפצים שהם מכירים מהבית. את המתנות הארוזות הם לא קיבלו. הבנתי מהמכתב ששלחת**
8 **לי משהו לא פתחתי. מצטערת אבל אני לא מעוניינת לקבל ממך מתנות. אם תרצה אשלח לך**
9 **בחזרה שתוכל להזכות"**. והרי – אם האב השלים עם המעבר ועם החטיפה מדוע למנוע
10 מהקטינים מתנותיו? מדוע לא להודות על כך שמסייע לאם להשתלב בישראל עם הקטינים?
11 תשובתה של האם רק מחזקת את העובדה כי חל עדיין מאבק קשה בין ההורים. במסגרת
12 התכתובות הרבות שזנרפו על ידי הצדדים עולה מנספח 21 לכתב התביעה ניכר כי האב ייחס
13 את שליחת המיטלטלין לא כהשלמה אלא כניסיון לשמור על קשר עם הקטינים וניסיון לסייע
14 להם במעבר. יתרה מכך, יש לראות את הדברים בתמונה כוללת של כלל הראיות ולא כנסיבה
15 אחת.

16
17 גם חקירתה הנגדית של אימו של האב מעלה כי האב לא השלים עם מעשה החטיפה (ראו: פרוט'
18 מיום 29.2.16, עמ' 11, שורות 19-21).

19
20 159. בחינת הנסיבות והראיות מעלה כי לא הייתה כל השלמה מפורשת או משתמעת של האב
21 להרחקת הקטינים, וכי האב לא ויתר על העזרה הראשונה לה הוא זכאי בהתאם לאמנה (ראו:
22 בע"מ 741/11 סעיף 23 לפסק דינה של השופטת ארבל).

23
24 160. אשר על כן אני קובעת כי לא התקיים חריג ההשלמה בעניינו.

25
26 **ג.3). חריג החשש החמור - סעיף 13(ב) לתוספת לאמנה**

27
28 161. סעיף 13(ב) לתוספת לאמנה קובע כי גם אם נמצא כי הייתה חטיפה אין חובה להורות על החזרת
29 הקטין למקום המגוריו הרגיל היה ויוכח כי: **"קיים חשש חמור שהחזרתו של הילד תחשוף**
30 **אותו לנזק פיזי או פסיכולוגי או תעמיד את הילד בדרך אחרת במצב בלתי נסבל"**. חריג זה
31 מכונה בפסיקה **"חריג החשש החמור"**.

32
33
34
35

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 16-01-56843 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

162. הנטל להוכחת רכיב זה הוא על הטוען לו. הפסיקה קבעה כי מדובר בנטל הוכחה כבד מאוד. ראו: בע"מ 1855/08 פלונית נ' פלוני, סעיף 33 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה (8.4.08).

163. הפסיקה פירשה את חריג החשש החמור שייגרם נזק לקטין באופן שונה המתאים להליך אמנת האג ובאופן צר יותר מבדיקת טובת הילד הנהוגה והמתבקשת במסגרת תיקי משמורת רגילים:

"האמנה מגלמת הסכמיות של סדר בינלאומי, החינוכי בעולם גלובלי כדי למנוע "איש הישר בעיניו יעשה" (סופטים, י"ז, ו'). עיקרון זה גובר זמנית על העיקרון הבסיסי של טובת הילד ה"רגילה", קרי, נדרשים (למעט חריגים) בראש וראשונה לחובות הסדר הבינלאומי; וכדברי הנשיא ברק "זוהי 'טובת ילד' מיוחדת וצרה. אין היא המסגרת הרגילה של 'טובת הילד' הנדונה בקביעת זכות המשמורת הקבועה. זוהי 'טובת ילד' הנבחנת במסגרת העזרה הראשונה של השבת המצב לקדמותו" (עניין גבאי, בעמ' 251-252; השוו ע"א סטגמן נ' בורק, פ"ד מט(2) 431, 437-438 (1995), בפסק דינו של השופט א' גולדברג (להלן עניין סטגמן)).

כא. בשונה מתיקי אימוץ או משמורת, מתאפיינת הקביעה במסגרת הליכים לפי האמנה בארעיות ואינה מכריעה לעניין מקום מגוריו ומשמורתו הקבועים של הילד. הסעד הניתן במסגרתה, בהתאם לתכליתה, הוא סעד של חרום במקרי חסיפה, אשר נועד להיות מהיר, דחוף ומידי. מעין "עזרה ראשונה" לשלילת תוצאות החסיפה, שהתרופה לה היא החזרת המצב לקדמותו, על מנת למנוע נזקים כתוצאה מעיכוב ההחזרה (עניין טורנה, בעמ' 46; עניין גבאי, בעמ' 251).

[...] "ילד אינו חפץ, ואין לטלטלו ממקום למקום כדי לקבוע את מקום הדיון בזכויות הנוגעות לו. הילד הוא עצמו בעל זכות, וטובתו דורשת כי ההכרעה בזכויותיו תעשה במקום מגוריו הרגיל, ולא תהא מושפעת מפעולות של חסיפה" (עניין גבאי, בעמ' 251-252 לפסק דינו של הנשיא ברק). ההנחה בבסיס תפיסה זו, היא שכל בית משפט של מדינה שהיא צד לאמנה, יראה את טובת הילד כעיקרון ראשון במעלה בבואו להכריע בסוגיית המשמורת (עניין דגן, בעמ' 271-272), ועל כן החזרתו למדינה ממנה נחסף אינה פוגעת בטובתו,

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

וכי אין להלכה מניעה כי לאחר בירור מעמיק ומקיף על ידי
הערכאה המתאימה יימצא, בסופו של יום, שמקומו של הילד
במדינה אליה נלקח. מכל מקום, היסוד כאמור הוא הסדר
הבינלאומי ושמירתו."

ראו: בע"מ 2270/13 פלונית נ' פלוני, סעיפים כ"א' לפסק דינו של כב' השופט רובינשטיין
(30.5.13).

ראו גם: עמ"ש 14752-03-15 נ' נגד נ' ואח' סעיף 36 לפסק הדין.

164. יתרה מכך, הפסיקה קבעה כי גם אם ייגרם נזק מנצח החשבה למדינת המוצא הרי שלא בכל
מקרה הדבר ייכנס בגדר חריג הנזק שבאמנה אלא רק במקרים חריגים ביותר. על מערכת בית
המשפט במדינת המוצא לברר את הטענות הקשורות לטובת הילד במסגרת הליכי המשמורת
ואין לברר זאת במסגרת ההליך על פי האמנה:

"תחולתו של חריג "החשש החמור" מחייבת קיומו של מצב
קיצוני, יוצא דופן וחד-משמעי המקים חשש חמור לנזק פסיכולוגי
לילד, העלול להיגרם מהחזרתו לארץ המוצא, ואשר משקלו גובר
אף על תכליתה הבסיסית של האמנה, המחייבת החזרת ילד חטוף
לאלתר. המערכת המושגית, ומערך האיזונים הנדרש על-פי
תכלית האמנה, מגבילים את החלת החריג למצבים קיצוניים
החורגים מהנזק הרגיל הצפוי והמובנה באופן טבעי בהחזרת ילד
חטוף להורה המשמורן.

[...]משמעותה היא כמו כן, כי מערכת בתי המשפט במדינת
המוצא ערוכה גם לדון מחדש בטובתו של הילד בהליכי משמורת
מחודשים, שבהם ייבחנו וייבדקו באופן עדכני מכלול צרכיו על כל
היבטיהם."

ראו: בע"מ 1855/08 פלונית נ' פלוני, סעיפים 43-44 לפסק דינה של כב' השופטת
פרוקצ'יה (8.4.08).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

165. ויודגש – הכוונה בחריג החשש החמור הינה כי מדובר בחשש מהחזרת הקטין למדינה ממנה נחטף ולא חשש הנובע מהחזרתו להורה ממנו נחטף או ניתוקו מההורה החוטף:

"בנוסף, נקבע כי החריג דנן מתייחס לנזק שייגרם לקטין כתוצאה מהחזרה למדינה שממנה הורחק, ולא כתוצאה מחזרתו להורה שממנו נחטף, או מניתוקו מההורה החוטף (ראו: בש"א 1648/92 טורנה נ' משולם פ"ד מו(3) 38, 46 (1992)). בהתאם לכך, במקרים רבים, נדחתה טענת חוסר מסוגלות הורית של הורה המבקש את הסעד מכוח האמנה, וכן טענה כי ההורה החוטף צפוי לעמוד בפני גירוש או קושי כלכלי משמעותי כתוצאה מחזרתו עם הילד למדינה אותה עזב (ראו לדוגמה: ע"א 5532/93 גונזבורג נ' גרינוולד, פ"ד מט(3) 282 (1995))."

ראו: בע"מ 741/11 פלונית נ' פלוני, סעיף 25 לפסק דינה של כב' השופטת ארבל (17.5.11).

166. באופן זה אף נקבע בפסיקה כי גם אם מדובר בהורה אלכוהוליסט, נרקומן, חי מקצבת סעד ואינו יכול לטפל בילד עצמו, אין בכך כשלעצמו ללמד על חשש לנזק ממשי לקטין. ראו: עמ"ש 14752-03-15 נ' נגד נ' ואח' סעיף 36 לפסק הדין.

167. המבחן שנוסח בפסיקה לתכולת "חריג החשש החמור" נקבע עוד בהלכת רו נ' רו שם נקבע כי יש להוכיח קשר סיבתי בין החזרת הקטין לבין הנזק שייגרם לו:

18. לא נוכל, כמובן, לקבוע מסמרות בשאלה אימת יתקיימו התנאים האמורים בסעיף 13(ב) לאמנה. אין מקרה אחד דומה לחברו, ובסופם של דברים על בית המשפט לשקול בכובד ראש את הראיות שהונחו לפניו, ולהכריע אם יש בהן כדי להכניס את העניין בגדרי החריג, אם לאו. המבחן שנאחז בו יהיה - כהוראת סעיף 13(ב) לאמנה - מבחן הקשר הסיבתי בין החזרת הילד לבין נזק שעלול לבוא עליו (כהוראת סעיף 13(ב)). המבחן הוא מבחן של קשר סיבתי ותוצאה, ולעניין זה נביא במניין כל נתון העלול להביא - במידת הסתברות ראויה - לתוצאות שסעיף 13(ב) לאמנה מדבר בהן.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 16-01-56843 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

הנתון יכול שיהיה קשור לעצם החזרה למדינת המגורים (כגון
שטיסה במטוס עלולה לסכן את חייו או את בריאותו של הקטין)
או לתנאי השהייה באותה מדינה עד להחלטת בית המשפט בנושא
המשמורת."

ראו: ע"א 4391/96 ד' נ' ד' פ"ד נ(5) 338, 347.

168. מראשית ההליכים התמקדה האם בנושא הנזק שייגרם לקטינים מהשבתם לארה"ב הן בשל
הנזק של האב והן בשל טענתה לגבי התנאים הצפויים לקטינים מחזרתם לארה"ב.

169. האם טוענת כי האב הינו אב אלים, חסר מסוגלות הורית שאין מקום להורות על השבת
הקטינים לידיו לארה"ב. האם טוענת כי טובת הקטינים להישאר עימה בישראל וכי הסיבה
בעטייה הוגש הליך זה הינו מאבקו של האב בה ולא מתוך ראיית טובת הקטינים. האם טוענת
כי לאב לא נותר דבר בארה"ב – אין לו מקום מגורים קבוע והוא חסר תעסוקה והכנסה ומצוי
בהליכי פשיטת רגל שם (תכתובות של האם עם הנאמן בהליך פשיטת הרגל של האב בארה"ב
צורפו על ידה כנספת י"ד לכתב ההגנה). האם טוענת כי לאב יש צווי עיכוב יציאה בישראל ולכן
לטענתה עצם ניהול הליך זה הינו תיאורטי בלבד.

170. האב מצידו טוען כי טובת הקטינים הינה לשהות במחיצת שני הוריהם ולא רק עם אימם וכי
טובתם דורשת השבתם למקום בו גדלו והתחנכו. האב טוען כי מאחר והאם עזבה במפתיע, הוא
הקדיש את כל השנה האחרונה להליכים משפטיים ולמאמצים להשבת הקטינים לארה"ב ולכן
נפגעה פרנסתו אך הוא יכול לשוב ולהפעיל את העסק בארה"ב בכל עת. האב מפנה להצחותיו
הכלכליות המוכחות מהעבר כראיה ליכולתו לדאוג ולפרנס את הקטינים. האב טוען כי עזיבת
הבית השכור נעשתה בעטייה של התנהגותה של האם ולאחר שגם פנתה מאחורי גבו לבעל הבית
לצורך כך. האב טוען כי עצם קיומם של הליכי פשיטת הרגל בארה"ב אין בהם על מנת לשלול
את זכותו להשבת הקטינים לארה"ב וכי הוא יסיים את ההליכים שם עם שובו לארה"ב. האם
טוען כי עיכובי היציאה בישראל חלקם הוצאו על ידי האם במכוון והאחרים בשל חובות עבר
זניחים שבקלות ניתן יהיה להסירם וממילא אין בהם על מנת לשלול את זכותו להשבת
הקטינים לארה"ב.

171. לאחר בחינת הראיות והעדויות בתיק האם לא הצליחה להוכיח את עצם קיומו של החשש
החמור וכן לא הצליחה להוכיח כי מתקיים קשר סיבתי בין החזרת הקטינים לארה"ב לבין
הנזק שעלול להגרם להם.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

172. בחינת טענותיה של האם באופן מדוקדק מעלה כי הנזק לו היא טוענת קשור קשר ישיר להורדתו של האב ולא נזק הנובע אך מעצם ההחזרה לארה"ב. לגבי אותו נזק בדיוק הייתה טוענת האם לו היה האב חי ומתגורר בישראל.

173. טענותיה של האם לגבי מסוגלותו ההורית של האב, כישוריו וכן הטענות לגבי אלימותו, על האם להעלות במסגרת הליכי המשמורת ככל שיוגשו בארה"ב. גם בחינה מעמיקה של טענות האלימות של האם מתמקדת רובה ככולה בהתנהגות האב כלפיה ולא כלפי הקטינים. טענה זו מקומה לדון ולהתברר במסגרת הליכי משמורת מתאימים במדינת המוצא.

174. בקשתה של האם בתום הליך ההוכחות לקבלת חוות דעת מומחים ובחינת מסוגלות הורית – ביום 29.3.16 דחיתי את בקשת האם שהוגשה בתום הליך ההוכחות להתערבות ופיקוח יחידת הסיוע ו/או רשויות הרווחה וכן בקשה דחופה לקבלת חוות דעת מומחים והפנייה לבדיקת מסוגלות הורית.

175. במסגרת ההחלטה ציינתי את הנימוקים הבאים מדוע אין מקום למינוי זה. נימוקים אלה תקפים גם במסגרת הכרעה זו בעת בחינת חריג החשש החמור:

11. "עסקינן בהליך אמנת האג ששמייעת הראיות בו תמה ונשלמה וניתן צו לסיכומים שהושהה לבקשת הצדדים עצמם. מאחר וההליך הוא מצומצם ומובחן נקבע בו סד זמנים קצר ביותר. מתוך תפיסה ברורה שעוגנה בחקיקה ולאחר מכן גם נדונה ואושרה שוב ושוב בפסיקה שעסקה בהחזרת ילדים חטופים כי יש להכריע בהליך זה במהירות וביעילות ולברר אך ורק האם הייתה הרחקה שלא כדין של הקטינים והתקיימות החריגים הקבועים באמנה בלבד.

12. הפסיקה חזרה פעם אחר פעם שוב ושוב כי אין מקום להפוך את תיקי אמנת האג לתיקי משמורת, שבה מתנהלים הליכים הנוגעים למשמורתם של הילדים וטובתם בהקשר זה. הפסיקה חזרה שוב ושוב כי יש לבחון את הדברים אך ורק בהקשר של התקיימות החריגים המצומצמים והמוגדרים בחוק ולא להפוך את התיק לזירה משפטית, שיש לנהל אך ורק לאחר ההכרעה בתיק החטיפה – או במקום מושבם הרגיל של הקטינים בחו"ל היה ובימ"ש יימצא כי הורחקו שלא כדין או במקום מגוריהם החדש בישראל היה וטענת החטיפה תדחה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פור

13. הפסיקה הינה עקבית לאורך השנים בכך שיש לדאוג כי במסגרת ההליך על פי אמנת האג לא ידון בית המשפט בטענות הקשורות למשמורת הקטינים, הסדרי ראייה, המסוגלות ההורית של ההורים וקשריהם של הקטינים עם כל אחד מההורים. טענות אלה, ככל שעולות, המקום לדון בהם הינו על פי תוצאות הליך אמנת האג – או בבית המשפט בחו"ל היה ונקבע כי בוצעה חטיפה או בבית המשפט בישראל היה ונמצא כי לא בוצע מעשה חטיפה.

14. לא לחינם גם נקבע מנגנון והליך של עיכוב כל ההליכים המשפטיים האחרים שהוגשו בהתאם לסעיף 16 לאמנה.

15. יודגש - טענותיה וראיותיה של האם בבקשות החדשות (10 ו-11), אין בהן כל נסיבות חדשות והן נטענו על ידה בצורה ברורה ומובחנת מראשית ההליכים.

16. בחינת בקשותיה של המבקשת מעידה כי הן מהוות הלכה למעשה "כתב טרום סיכומים" לסיכומים העיקריים שאמורים להיות מוגשים בתיק.

17. במסגרת בע"מ 6039/12 פלוני נ' פלונית (13.8.2012) סעיפים 3-4 לפסק דינו של כב' השופט דנציגר מצביע בית המשפט העליון על נטל ההוכחה הכבד המוטל על הטוען את טענת הנזק על פי האמנה. במסגרת פסק הדין מדגיש כב' השופט דנציגר כי בהליך דלמטה נשמעו טענות בדבר חשש לאלימות של האם כלפי הקטין, אולם לא היה מקום לעכב את ההליך וההכרעה בו לפרק זמן נוסף ובלתי ידוע על מנת לקבל תסקיר. הדברים יפים גם לענייננו. לא מצאתי כי האם הצליחה להביא תשתית עובדתית כזו שיש בה על מנת לחזות על עיכוב ההליך לפרק זמן נוסף ובלתי ידוע ולהעביר את מרכז הכובד של הדיון אל עבר הליכי משמורת ומסוגלות הורית של הצדדים. זה איננו עיקר ההליך על פי האמנה ואין להפוך הליך זה שבפני לכה. וזאת, מבלי לצמצם את האם בראיות שהביאה כבר עד עתה להתקיימות התריגים על פי האמנה.

ראו גם: מורן, עמירם ובר הגידה וחטיפות ילדים – היבטים משפטיים ופסיכולוגיים, תשס"ג, עמ' 107-109.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פור

18. האם צירפה לבקשות הנוכחיות מסמכים וראיות שכבר הובאו על ידה בהליך (למעט מכתב הפסיכולוג אליו אתייחס בהמשך) ומתייחסים לתכתובות בין הצדדים שהיו טרם פתיחת הליך זה. לא למותר לציין, כי המבקשת כבר הביאה ראיות מטעמה לתמיכה בטענות אלה במסגרת ההליך, והיא לא צומצמה על ידי בעניין זה כלל.

19. המבקשת תוכל כמובן לטעון את מלוא טענותיה, בפרט בהתייחס להתקיימות לחריגים השונים המופיעים באמנה, בסיכומיה, והן תיבחנה כסדרן וכדין במסגרת פסק הדין.

20. עם זאת, אני רואה לנכון לציין כי אני רואה באופן חמור את הדברים שנכתבו על ידי הפסיכולוג של הבן שון וצורפו לבקשה ונשלחו לפי האמור בהם גם לעו"ס לסדרי דין, ובהם הוא הוא מפנה האשמה קשה ולא נכונה כלפי בית המשפט. אני יודעת מאיפה שאב הפסיכולוג את הנתונים ומי הציג לו מה, מתי וכיצד. הפסיכולוג שלא היה חלק מההליכים מוצא לנכון לציין לגבי החלטה של בית המשפט שאישרה הסכמות של שני ההורים והייתה בדלתיים סגורות ולאחר הליך משפטי ובניסוחם של הצדדים עצמם ולבקשתם, כי: "יבית המשפט מצא לנכון לקרב לבבות, ולהפגיש בין שון ואביו ביום למחרת בצורה ספונטאנית בבית אמו של שון. ההחלטה החפוזה של בית המשפט לא איפשרה להכין פסיכולוגית ומקצועית את שון". לאחר מכן הוא מציין מפורשות כי החלטה זו היא שגרמה לפגיעה בבן.

21. יודגש - הדברים שנכתבו על ידי הפסיכולוג אינם נכונים וזאת עוד בלשון המעטה ואינם משקפים את המציאות בתיק זה. מצער כי הפסיכולוג לא יכול היה להתייחס עניינית למצבו של הבן וגם הוא מנסה להפוך את בית המשפט לכלי שרת במאבקם של הצדדים זה בזו וזו בזה. הפסיכולוג לא היה חלק מהתיק. האם לא ביקשה להביאו לעדות והטחת האשמות זו, המנסה להפוך את בית המשפט לצד להתגוששות בין הצדדים, אין לעשותה ואין לה מקום.

22. יודגש כי האם גם לא ביקשה להביא לעדות את המטפלת שלה. עם זאת צירפה מסמך ממנה בעת ההליכים שנמצא בתיק.

....

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פור

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36

24. ההליך תם, גם אם לא נשלם. אין מקום בשלב הזה ובפרט בשים לב לאופי התובענה שבפניי, לאפשר פתיחת ההליך מחדש ומקצה שיפורים למי מהצדדים והרחבת חזית למקומות שאין לאפשרם בהליך על פי האמנה. "

176. האם לא ביקשה לזמן לעדות את המטפלת שלה ואת המטפל של הן שון להוכחת חריג החשש החמור.

177. בכל הנוגע לטענת האם בדבר המצב הפיזי והכלכלי הצפוי לקטינים מהשבתם לארה"ב – אין בידי לקבל טענה זו. הקטינים גדלו מרבית שנותיהם והתחנכו בארה"ב. לא הועלתה כל טענה בעבר ולא במסגרת כתבי הטענות של האם כי מצבם שם היה גרוע או כי לא זכו לטיפול מתאים או לתנאי מחיה הולמים וראויים. הקטינים התחנכו במסגרות חינוכיות שנבחרו על ידי האם ולא הועלתה על ידה כל טענה כלפי התנאים בהם חיו שם הקטינים. הטענה למעשה מתמקדת בתנאים אשר האב יכול להעניק לקטינים היה וישוּבו לארה"ב.

178. גם הטענה כי האב אינו תומך כלכלית ואינו משלם בהתאם לפסק הדין שניתן בתביעת המזונות (וזאת מבלי להתייחס בשלב הזה לצורך לבטל או להשאיר על כנו את פסק הדין למזונות) – הינה טענה שיש לבחון אותה לאחר תום הליכים אלה באמצעות הליכי גביה מתאימים בישראל או בארה"ב. אין טענה זו שוללת את החזרת הקטינים לארה"ב.

179. האב נשאל ארוכות בחקירות לגבי מצבו הכלכלי ומקום מגוריו בארה"ב לרבות על ידי בית המשפט ישירות. תשובותיו של האב בעניין זה היו מהימנות וראו: פרוטי מיום 29.2.16, עמ' 15, שורות 9-15, 28-31, והוא לא ניסה לטשטש את המצב או להאירו באור חיובי. דווקא מודעתו של האב לכך שהמצב מורכב ומסובך וכי יידרשו התאמות, ודאגה לשלום הילדים מעידות כי הוא מבין את משמעות המצב והמחיר שיידרש להשבת הקטינים לארה"ב (ראו גם: פרוטי מיום 29.2.16, עמ' 24, שורות 8-13). האב לא טשטש את מצבו הכלכלי הקשה פרוטי מיום 29.2.16, עמ' 27, שורות 25-30, עמ' 28 שורות 3-8).

180. אולם גם לשיטתה של האם (לרבות טענותיה כי ההליכים הפלילים נגדה בארה"ב נגמרו בלא כלום) אין כל עילה המונעת תחנה לשוב לארה"ב ולהתלוות לקטינים עד אשר יושלמו שם ההליכים להגירה ולמשמורת כדין, ככל שתחפוץ האם להגיש שם הליכים שכאלה.

181. האם עצמה חיה מרבית חייה הבוגרים בארה"ב. חזקה עליה כי תוכל לשוב ולהתערות שם ולו לתקופה זמנית (ככל שיהיו הליכים להגירה בארה"ב). האם גם לא טענה בכל צורה שהיא כי לא תוכל לעשות כן או שיש מניעה אחרת לשיבתה לארה"ב, ולו לתקופה קצרה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

182. טענותיה של האם כי לאב אין מקור פרנסה מספק או מקום מגורים מתאים, אין להם מקום במסגרת הליך זה. יתרה מכך, מי שכפה את שינוי אופן המגורים וסיום השכירות הייתה האם, על כן ניסיונה להיבנות כעת מטענה זו אין לו מקום גם בשל חובת תום הלב.

183. בכל הנוגע לטענות לגבי עיכובי היציאה מהארץ של האב – מצאתי כי תשובותיו של האב היו מהימנות בעניין זה (ראו: פרוט' מיום 29.2.16, עמ' 21, שורות 1-4, עמ' 28 שורות 23-30). דווקא העובדה כי לא ניסה לטשטש את המצב או להציג כי אין מדובר בבעיה שעליו לפתור לאלתר מחזקת את אמינות תשובותיו.

184. האב הגיע לישראל אך ורק בשל ההליכים המשפטיים ולצורך ניהול הליך זה, אין מקום לקבל טענה כי בשל שהותו בישראל התנאים שיהיו בארה"ב עת ישובו הקטינים לא יהיו מספקים. על כך היה על האם לחשוב מבעוד מועד. יתרה מכך, תנאי מגורים או תעסוקה של האב אין בהם עילת הגנה תקפה על פי האמנה ואין היא שיקול אותו על בית המשפט לטקול לצורך (אי) החזרת הקטינים.

185. האם אשר תיארה באריכות ובפירוט מצב קשה בבית הצדדים ושל אלימות פיזית של האב והשלטת טרור בבית פנימה לא פעלה בכל צורה שהיא בארה"ב. אין מחלוקת כי הצדדים חיו שנים רבות מאוד בארה"ב והתערו שם היטב וכי בחרו להקים שם בית ומשפחה. אין גם מחלוקת – גם לפי הראיות שצירפה האם – כי לצדדים ובפרט לאם היה בסיס חברתי איתן בארה"ב. האם בחרה שלא לערב את הרשויות בארה"ב ואישרה כי לא נקטה בכל הליך בארה"ב טרם החטיפה (ראו: פרוט' מיום 7.3.16, עמ' 38, שורות 25-31, עמ' 39 שורות 1-5), וכן ציינה בכתב התביעה שלה למשמורת בתמ"ש 10945-05-15 (סעיף 25) כי נמנעה מפניה לרשויות בארה"ב מאחר וגמלה בליבה ההחלטה לשוב לישראל כמה שיותר מהר ולא רצתה כי פניה זו תעכב אותה ואת הקטינים שם.

186. אין להשלים עם מצב שבו תחת לנקוט בהליכים כדין מעדיף הורה אחד לפעול באופן חד צדדי ללא ידיעתו של ההורה השני ולקבוע עובדות בשטח על חשבון ילדיו הקטינים ועל חשבון ההורה האחר.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית מורר

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

187. בנסיבות הללו אני קובעת כי האם לא עמדה בנטל הבאת הראיות הנדרש על פי האמנה להוכחת חריג החשש החמור. טענותיה של האם יתבררו בפני בית המשפט המוסמך בארה"ב ככל שתבחר להעלותן שם והן תוכרענה במסגרת הליך מתאים שתגיש ולא במסגרת הליך זה.

188. יצוין עוד כי שני הצדדים הרחיבו בטענותיהם ובחקירותיהם על מנת להוכיח כל אחד את טענותיו בדבר הנדרש המסוגלות ההורית של משנהו. לא מצאתי כי יש מקום ועילה להכריע במחלוקות אלה הנוגעות גם לטענות בדבר המצב נפשי של כ"א מהחורים. ככל שידרש הדבר הוא יידון ויכרע בערכאה המתאימה בארה"ב. לא זו מטרות ההליך באמנת האג ואופיו.

189. החשש החמור לו טוענת האם לא נובע מהשבת הקטינים לארה"ב אלא מהתנהגותו של האב, מסוגלותו ומצבו הכלכלי. עניינים אלה רלוונטיים להכרעה בתביעת משמורת או הגירה מתאימות שיוגשו בארה"ב ולא במסגרת הליך על פי אמנת האג.

190. על כן אני קובעת כי לא התקיים חריג החשש החמור בענייננו.

ג. (4). טענת השיהוי

191. האם טוענת כי לאור השיהוי והמועד בו הוגשה התביעה לפי אמנת האג (כ-10 חודשים לאחר הגעת הקטינים לישראל), הרי שיש מקום לדחות את התביעה רק בשל השיהוי שבהגשתה.

192. האב טוען כי לא השתהה וכי הגיש את התביעה לאחר שהושלמו ההליכים המשפטיים בארה"ב ולאחר שהושלמו ההליכים הבירוקרטיים בארה"ב לצורך מימוש זכויותיו על פי האמנה. האב טוען כי הקדיש את כל זמנו ומרצו בשנה זו לטיפול בהשבת הקטינים לארה"ב לכן אין מקום לייחס לו שיהוי.

193. לאחר בחינת טענת השיהוי – דינה להדחות.

194. האמנה נוקטת מפורשות בלוחות זמנים של שנה (סעיף 12 לתוספת לאמנה), ולא פחות, ואף מאפשרת במקרים מתאימים נקיטת הליכים לאחר חלוף אותה שנה (בסייגים שפורטו באמנה). אין מחלוקת כי ההליך הוגש כ-10-11 חודשים לאחר שהקטינים הורחקו לישראל.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית מור

- 1
- 2
- 3 195. לו היה האב שוקט על שמריו בשנה זו והתביעה הייתה מוגשת במפתיע, ניתן היה לשקול טענה
- 4 זו. אולם ולאור האמור לעיל ניכר כי האב לא רק שלא שקט על שמריו אלא שכל חייו בשנה זו
- 5 נסובו סביב הליכים הקשורים לקטינים בארה"ב ובפעולות שנדרשו לצורך תחילת הליך זה
- 6 בישראל על פי האמנה.
- 7
- 8 196. גם ההתכתבויות העניפות בין הצדדים שאזכרו לעיל בהרחבה מעידות כי לא היה מדובר
- 9 באדישות או עצימת עיניים וכי חלוף הזמן עד להגשת ההליך לפי האמנה נבע ממיצוי ההליכים
- 10 המשפטיים בארה"ב והסדרת ייצוגו של האב על ידי הסיוע המשפטי וקבלת סיוע בארה"ב
- 11 ובישראל על פי האמנה.
- 12
- 13 197. האב נשאל ארוכות בתקירתו לעניין מועד הגשת ההליך על פי אמנת האג. אני נותנת אמון מלא
- 14 בתשובותיו מאחר שהם גם גובו במסמכים מטעם הרשויות בארה"ב ומטעם הרשות המרכזית
- 15 בישראל (למשל ראו: פרוט' מיום 29.2.16, עמ' 22, שורות 10-13).
- 16
- 17 198. במצב זה לא ניתן לומר כי האב השתתף בהגשת התביעה.
- 18
- 19 199. אכן חלוף הזמן בחייו של ילד אינו דומה לחלוף הזמן בחייו של מבוגר. קיים קושי מובנה בחלוף
- 20 כשנה וקצת להורות על "השבת המצב לקדמותו" והשבת הקטינים לארה"ב לאחר שהתערו
- 21 בישראל. עם זאת האמנה והפסיקה שפירשה אותה מכוונת בדיוק למצבים שבו לא ניתן לטעון
- 22 כי רק בשל חלוף הזמן (היה וההליך מוגש בגדרי הזמנים המוגדרים באמנה) נעשה כבר "מעשה
- 23 עשוי". כל תוצאה אחרת מביאה למצב שבו ההורה החוטף יצא חוטא נשכר, ויוכל לטעון בחינף
- 24 יד כי לא ניתן להשיב את המצב לקדמותו.
- 25
- 26 ראו התייחסות למימד הזמן בתיקי אמנת האג גם במובן של הצורך להשיב את המצב לקדמותו
- 27 במהירות:
- 28 בע"מ 1855/08 פלונית נ' פלוני סעיפים 24-26 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה
- 29 (8.4.2008).
- 30 עמ"ש 17278-07-11 פלוני נ' פלונית סעיף 7 לפסק דינו של כב' השופט שנלר (2.4.2012).
- 31
- 32 ראו התייחסות למימד הזמן גם בתיקי אימוץ ואי קבלת טענת "מעשה עשוי" רק בשל חלוף
- 33 הזמן: בע"מ 4486/13 פלונית נ' היועץ המשפטי לממשלה – משרד הרווחה והשירותים
- 34 החברתיים (27.8.2013), סעיפים 9-10 לפסק דינו של כב' השופט עמית, סעיף 35 לפסק דינה
- 35 של כב' השופטת ארבל.
- 36
- 37

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית מורד

- 1
- 2
- 3 200. האם קיבלה החלטה להוציא את הקטינים מארה"ב ללא כל הכנה, ללא כל היערכות
- 4 מינימלית, להוציאם באחת ממהמסגרות החינוכיות בצהריו של יום ולנתקם מארץ גידולם
- 5 באותה עת, ובעיקר לנתקם באחת מאביהם. בכך פעלה האם שלא כדן ובחוסר התחשבות
- 6 מוחלט בזכויות הקטינים עצמם, בטובתם ובזכויות ההוריות של האב. הדבר היה בהתעלם
- 7 מזכותם הבסיסית של הקטינים לקשר עם אביהם מולידם וכפיית ניתוק בפועל על הקטינים
- 8 ועל האב.
- 9
- 10 201. במצב דברים זה לא ניתן לקבל כעת את טענת השיהוי כאשר הניתוק והמעבר שלא נעשה כדן,
- 11 נעשה ללא התחשבות בקטינים. האם קיבלה החלטה לפני כשנה על מעבר באופן חד צדדי,
- 12 מה לה כן תלין כעת כי יש להשיב את המצב לקדמותו כאשר הפעולה שלא הייתה כדן הייתה
- 13 בעטייה של התנהגותה. זאת הייתה צריכה לשקול טרם מעשה.
- 14
- 15 202. גם אם כל טענותיה של האם לגבי הוריתו של האב ולגבי יחסו אליה נכונות עד האחרונה שבהן,
- 16 דרך ההתמודדות המשפטית הנכונה הייתה בהגשת הליכים מתאימים בארה"ב כדן ובטרם
- 17 המעבר ולא לקבוע עובדות בשטח כפי שקבעה האם שלא כדן. לבחירה זו של האם יש מחיר
- 18 שאותו שילמו הקטינים וישלמו כעת לאור הצורך להורות על השבתם. אך אין בכך על מנת
- 19 לקבוע כי עתה מדובר במעשה שהושלם ולא ניתן להשיבו לקדמותו רק בשל כך. כל תוצאה אחת
- 20 חותרת תחת יסודות האמנה והרציונל שבבסיסה.
- 21
- 22 203. הקטינים בני 5 ו-8. מרבית חייהם הם חיו בארה"ב. שנה בודדת בישראל הינה משמעותית,
- 23 אך אין היא מטה את הכף באופן המאין ושולל את כל שאר טענותיו של האב. בוודאי שנה
- 24 זו שבה נכפה על הקטינים ניתוק מאביהם, אין היא שוללת את הצורך של הקטינים לקשר קרוב
- 25 משמעותי ותכוף עם שני הוריהם (ולא רק עם האם). האם לא התייחסה לסוגיה זו כלל מלבד
- 26 הטענה כי אין בה כל אשם לניתוק הקשר שבין הקטינים לאב וכי הדבר הינו בעטיו של האב
- 27 שלא פעל מספיק לחידוש הקשר. אין בידי לקבל טענה זו כלל.
- 28
- 29 204. טענת האם כי עודדה וחפצה בקשר שבין האב לקטינים, מוקשית, כאשר מי שכפתה את
- 30 הניתוק והפרידה באחת הייתה היא עצמה מבלי להתחשב לא בזכויות הקטינים לקשר עם
- 31 אביהם ולא בזכות האב לקשר עימם. הטענה כי עודדה את הקטינים לקשר טלפוני כזה או
- 32 אחר אינה עונה על צורך בסיסי של קשר ומפגש בין האב לקטינים.
- 33
- 34 205. האם קיבלה החלטה חד צדדית המתעלמת מזכויות האב ומתעלמת מזכויות הקטינים לקשר
- 35 עימו ולזכות הקטינים להסדרת המעבר כדן. אין מקום כעת גם בשל חובת תום הלב לאפשר
- 36 לה ליהנות מפירות התנהלות זו ולשלול את זכויות האב והקטינים פעם נוספת.
- 37

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

206. חפצה האם במעבר היה עליה להסדיר זאת מראש באמצעות הליכים משפטיים כדין או באמצעות הסכמה מפורשת ספציפית עדכנית של האב. זאת וגם זאת לא נעשה על ידה.

207. קבלת טענת האם כי חלוף הזמן עד להגשת ההליך על ידי האב – על אף שהינה בגדרי הזמן המותרים על פי האמנה – מהווה שיהוי המונע החזרת הקטינים לארץ מוצאם, תהפוך את החריג לכלל ותחתור תחת תכלית האמנה. קביעה מעין זו תגרום לכך שדי יהיה בכך שהחזרה החוטף יטען טענת שיהוי מעשה עשוי על מנת למנוע את ההחזרה – לא זו רוח האמנה, לא זו לשונה ולא זו תכליתה.

ראו בהשאלה את דברי כב' השופט דנציגר לגבי טענת חריג הנזק הממשי : בע"מ 6039/12 פלוני נ' פלונית, סעיף 4 לפסק דינו של כב' השופט דנציגר (13.8.2012).

208. אשר על כן אני קובעת כי לא התקיים שיהוי המונע השבת הקטינים בענייני.

ד. סיכום

209. אשר על כן ולאור התקיימות תנאי האמנה, אני מורה על קבלת התביעה ועל החזרתם של הקטינים לארצה"ב.

210. ניתנות בזה הוראות הביצוע כדלקמן :

א. לשם ביצוע האמור לעיל ובכפוף לביצוע זה, יבוטלו צו עיכוב היציאה מן הארץ שהוצאו נגד הקטינים ביום 1.12.15 במסגרת תמ"ש 10945-05-15.

ב. תסרב האם להחזיר הקטינים לארצה"ב, יוכל האב לעשות כן לבדו ועו"ס לסדרי דין ומשטרת ישראל מתבקשים לסייע לו בכך.

ג. ניתן עיכוב ביצוע של פסק הדין עד ליום 1.7.2016.

ד. אני מורה כי בכל הנוגע להסדרי הראיה והקשר של שני ההורים עם הקטינים תעמוד בתוקפה החלטתי מיום 14.4.16 או כל החלטת ביניים אחרת בעניין זה. בשלב הזה אין שינוי בעניין ההוראות לגבי לינת הקטינים.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

פסיקת הוצאות

211. סעיף 26 לתוספת לאמנה קובע בין היתר כי: "בבואן לצוות על החזרת הילד או להוציא צו בנוגע לזכויות ביקור בהתאם לאמנה זו, רשאות הרשויות השיפוטיות או המינהליות להורות, לפי הצורך, לאדם אשר הרחיק את הילד או לא החזירו או אשר מנע מימוש זכויות ביקור, לשלם את ההוצאות ההכרחיות שנגרמו למבקש, או שנגרמו מטעמו, לרבות הוצאות נסיעה, עלויות או תשלומים שנעשו לשם איתור הילד, הוצאות עבור ייצוג משפטי של המבקש, ואלה שלעניין החזרת הילד". בנוסף תקנה 295טז. לתקנות סדר הדין האזרחי קובעת כי: "נתן בית המשפט פסק דין להחזרת הילד, רשאי הוא להטיל על המשיב את הוצאותיו של התובע, לרבות הוצאות נסיעה, הוצאות הכרוכות באיתור הילד, שכר טרחת עורך דין והוצאות הכרוכות בהחזרת הילד".

ראו גם: עמ"ש 17278-07-11 פלוני נ' פלונית סעיף 20 לפסק דינו של כב' השופט שנלר (2.4.2012) לגבי פסיקת הוצאות גבוהה המותאמת להליכי אמנת האג לרבות במקרה של ייצוג על ידי הסיוע המשפטי אשר אינו שולל את עצם החיוב בהוצאות.

212. בסופו של יום ולאחר בחינת ההליך שהיה בפני לרבות עובדת ייצוגו של האב על ידי הסיוע המשפטי אני פוסקת את הוצאותיו של האב באופן הבא:

סך של 30,000 ₪ הוצאות עבור האב באופן אישי, סך של 30,000 ₪ הוצאות עבור הסיוע המשפטי. אני סבורה כי פסיקה זו, אף אם איננה ריאלית ואיננה מהווה שיפוי מוחלט של הוצאותיו של האב תהווה שיפוי מסויים שיש בו כדי להוות סכום מאוזן בין הצדדים הלוקח בחשבון את מהירותו של ההליך עם המאמצים הרבים שהשקיעו ב"כ שני הצדדים בניהולו. לא סברתי כי יש מקום לפסוק סכום גבוה יותר ואני סבורה כי סכום זה מהווה איזון נכון והוגן בין הצדדים.

213. ניתן לפרסום בהשמטת שמות ופרטים מזהים.

214. המזכירות תסגור את התיק.

215. המזכירות תשלח החלטתי לב"כ הצדדים ותודיעם טלפונית כי ניתן פסק הדין.

ניתן היום, א' אייר תשע"ו, 09 מאי 2016, בהעדר הצדדים.

תמר סנונית פורר, שופטת

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 56843-01-16 זמיר ואח' נ' זמיר

לפני כב' השופטת תמר סנונית פורר

פסיקת הוצאות

211. סעיף 26 לתוספת לאמנה קובע בין היתר כי: "בבואן לצוות על החזרת הילד או להוציא צו בנוגע לזכויות ביקור בהתאם לאמנה זו, רשאות הרשויות השיפוטיות או המינהליות להורות, לפי הצורך, לאדם אשר הרחיק את הילד או לא החזירו או אשר מנע מימוש זכויות ביקור, לשלם את ההוצאות ההכרחיות שנגרמו למבקש, או שנגרמו מטעמו, לרבות הוצאות נסיעה, עלויות או תשלומים שנעשו לשם איתור הילד, הוצאות עבור ייצוג משפטי של המבקש, ואלה שלעניין החזרת הילד". בנוסף תקנה 17278-07-11 פלוני נ' פלונית סעיף 20 לפסק דינו של כב' השופט שנלר ראו גם: עמ"ש 17278-07-11 פלוני נ' פלונית סעיף 20 לפסק דינו של כב' השופט שנלר (2.4.2012) לגבי פסיקת הוצאות גבוהה המותאמת להליכי אמנת האג לרבות במקרה של ייצוג על ידי הסיוע המשפטי אשר אינו שולל את עצם החיוב בהוצאות.

212. בסופו של יום ולאחר בחינת ההליך שהיה בפני לרבות עובדת ייצוגו של האב על ידי הסיוע המשפטי אני פוסקת את הוצאותיו של האב באופן הבא:
סך של 30,000 ₪ הוצאות עבור האב באופן אישי, סך של 30,000 ₪ הוצאות עבור הסיוע המשפטי. אני סבורה כי פסיקה זו, אף אם איננה ריאלית ואיננה מהווה שיפוי מוחלט של הוצאותיו של האב תהווה שיפוי מסויים שיש בו כדי להוות סכום מאוזן בין הצדדים הלוקח בחשבון את מהירותו של ההליך עם המאמצים הרבים שהשקיעו ב"כ שני הצדדים בניהולו. לא סברתי כי יש מקום לפסוק סכום גבוה יותר ואני סבורה כי סכום זה מהווה איזון נכון והוגן בין הצדדים.

213. ניתן לפרסום בהשמטת שמות ופרטים מזהים.

214. המזכירות תסגור את התיק.

215. המזכירות תשלח החלטתי לב"כ הצדדים ותודיעם טלפונית כי ניתן פסק הדין.

ניתן היום, א' אייר תשע"ו, 09 מאי 2016, בהעדר הצדדים.

תמר סנונית פורר, שופטת